

Dấu Chân Của Người Đến Sau

Contents

Dấu Chân Của Người Đến Sau	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41

Dấu Chân Của Người Đến Sau

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại “Dù em chỉ là người đến sau nhưng vẫn để lại dấu chân im đậm trong lòng anh. Đó là em.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-chan-cua-nguoi-den-sau>

1. Chương 1

Ai bảo là trẻ con không hiểu những chuyện người lớn đang làm? Tôi hiểu, hiểu tất cả mọi thứ đang diễn ra xung quanh tôi. Mẹ bảo là con nít không nên suy nghĩ nhiều cho mệt đầu, tôi nghe lời mẹ nên chỉ biết im lặng rồi suy nghĩ mọi thứ trong đầu một cách sâu sắc nhất. Và cũng từ đây tôi mắc một căn bệnh trầm cảm nhẹ, kiểu như không thích giao tiếp với người ngoài.

Tôi có một gia đình không hạnh phúc cho lắm. Dù tôi là con một, bố mẹ thương yêu tôi hết mực nhưng họ lại không có tình cảm như những đôi vợ chồng khác. Cứ dăm ba bữa lại cãi nhau vì những chuyện nhỏ nhặt, nhiều khi giận nhau lại qua phòng khác ngủ riêng. Có nhiều trận cãi nhau rất linh đình làm hàng xóm phải can thiệp vào nữa, tôi là đứa con nít miệng còn hôi sữa chỉ biết đứng đây mà khóc, khóc vì sợ, khóc vì lo, lại khóc vì tủi thân chứ không làm được cái gì để giúp họ.

Từ đây tôi bắt đầu suy nghĩ rất nhiều, đến nỗi tôi già dặn hơn những đứa bạn cùng lứa tuổi khi nào không hay. Nhất là về những mặt tình cảm tôi lại hiểu rõ hơn ai hết. Đôi khi tôi tự hỏi, đã xác định và vợ chồng trọn đời trọn kiếp ắt hẳn phải tâm đầu ý hợp và tìm hiểu nhau kỹ càng lắm. Nhưng tại sao khi thành một đôi, sống chung một nhà lại sinh ra cãi vã nhiều như vậy?

Chung quy, dù tôi có như thế nào tôi vẫn là đứa con nít không hiểu biết nhiều về thế giới bên ngoài. Chuyện người lớn tôi càng không biết nên đã tự dặn lòng mình rằng bản thân không nên tin tưởng vào tình yêu để khỏi phải trải qua nhiều chuyện đau lòng như bố và mẹ.

Cuộc sống của tôi cứ nghĩ sẽ trải qua nhàm chán như thế, ai ngờ vào ngày sinh nhật của mình, bố mẹ bất ngờ bị tai nạn, tôi cũng thế. Ở trên xe cùng với họ, cảm nhận được sự hoảng sợ của bố và sự lo lắng của mẹ. Khi chiếc xe bị lật ngửa, mẹ ôm chặt tôi vào lòng bảo vệ tôi tránh để bị tổn thương. Còn bao nhiêu đau đớn mẹ tôi chịu hết. Cuộc thảm kịch đó đã cướp đi tính mạng của bố mẹ, cướp đi sự ngây thơ và hồn nhiên của đứa bé còn nhỏ như tôi.

Có lẽ mãi mãi về sau, tôi xem đó là một cơn ác mộng mà tôi không thể dứt ra được. Trong đêm hôm ấy, có người bạn thân của mẹ đến dẫn tôi đi, bà bảo là bà sẽ trở thành mẹ nuôi của tôi. Tôi rất sợ đi xe ô tô nên họ cũng nhẫn nhịn mà chở tôi bằng xe máy. Đi qua các ngõ ngách trong khu phố cuối cùng tôi cũng được vào ở trong nhà mới.

“Chào em gái”

Âm thanh non nớt vang lên từ phía trên đỉnh đầu. Tôi cũng chẳng buồn xem đó là ai nói, chỉ bận suy nghĩ về chuyện xưa mà thôi. Bây giờ tôi chỉ mười tuổi, trong gia đình là con một, bỗng dưng có một người đến nói tôi là em gái. Nói là tôi không có cảm giác gì cũng thấy kì kì.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh. Vì ghế sofa trải dầu mà tôi chỉ ngồi trong góc. Nên khi anh ngồi xuống tôi lại không thể tránh xa ra được. Anh mắt chỉ thẫn thờ nhìn về phía xa xăm.

“Mẹ kể lại chuyện cho anh nghe hết rồi. Bây giờ em là em gái của anh, cũng là con của bố mẹ nên em không cần lo lắng gì nhiều nữa đâu”

Tôi lẳng lặng nghe anh nói, trái tim bỗng dưng đau âm ỉ. Tôi chỉ muốn về nhà, nghe bố mẹ cãi nhau cũng được nhưng ít nhất tôi cũng thấy họ ở trước mắt của mình.

“Em...sao em không nói gì hết thế?”

Anh rất quan tâm tôi, nhưng vì anh chỉ là cậu thiếu niên mới lớn nên rất ngại ngùng. Chỉ có thể lấy ngón tay chọc nhẹ vào người tôi. Tôi vẫn cứ không động đậy, quay đầu lại nhìn anh, thấy nụ cười ầm ập anh dành cho tôi làm mắt tôi lu mờ dần.

“Có chuyện gì hả? Hay là em nhớ bố mẹ? Em đừng buồn nữa, họ lên thiên đường rồi, nơi ấy có rất nhiều tòa cung điện đẹp. Chắc hẳn họ sẽ rất hạnh phúc đấy”

Anh an ủi tôi như an ủi một đứa con nít, tôi cũng từng nghe mẹ bảo người chết đi sẽ được lên thiên đường, nhưng tôi thấy mẹ ra đi thống khổ như vậy, trước khi đi bố mẹ còn cãi nhau rất nhiều. Vậy có thật là ở trên ấy họ sẽ hạnh phúc không?

“Anh...thiên đường là ở đâu? Em đến đó xem được không?”

“Không được đâu, em phải lớn lên đã. Đến khi nào em lớn lên không được nữa thì bố mẹ sẽ tự về đây đón em lên thôi”

Ánh mắt của anh rất ấm áp lại xinh đẹp tựa như mẹ vậy. Tôi nhìn anh thật lâu, hốc mắt lại đỏ lên:” Nhưng bố mẹ rất thường hay cãi nhau, ở trên đây nếu như họ không hạnh phúc thì ai sẽ là người an ủi họ đây hả anh?”

“Ở trên đây có rất nhiều, rất nhiều người thân của họ. Khi buồn thì có thể tìm đến người thân để an ủi. Em đừng lo lắng nữa nhé”

Anh xoa đầu tôi rất nhẹ nhàng, bàn tay ấm áp ấy như muốn sưởi ấm trái tim của tôi vậy. Đây là lần đầu tiên tôi khóc trước mặt của người lạ. Cũng tại vì những lời nói của anh làm tôi cảm thấy bình yên. Anh chỉ ôm tôi vào lòng rồi nhẹ nhàng vuốt lưng như mẹ vẫn thường làm, cái cảm giác ấm áp này làm tôi cứ vương vấn mãi.

Có lẽ vì lần đầu có người gọi tôi là em gái, có người an ủi tôi một cách kì lạ đến thế, anh không bảo tôi đừng buồn, cũng không vào tôi đừng nhớ về họ mà anh chỉ bảo tôi đừng lo lắng và nói cho tôi nghe trên thiên đường bố mẹ sống như thế nào. Những nỗi buồn nỗi nhớ tuôn trào ra bằng nước mắt. Nó mặt chất lại làm tôi nhẹ người. Cảm giác có một người anh trai thật là tốt.

Từ ngày đó trở đi, tôi chỉ giam mình trong phòng. Bố mẹ nuôi rất kiên nhẫn đem đồ ăn lên cho tôi ăn, những món ngon tôi thích đều bày sẵn trước mắt nhưng tôi chẳng buồn ăn tí nào. Anh biết vậy, ngày nào cũng lên phòng tôi, ngồi lấy cái đùi gà vừa ăn vừa cảm thán rất ngon. Tôi nhìn cũng thấy bắt mắt nên ăn một miếng giống anh, ăn rồi lại muốn ăn thêm. Cứ thế món nào tôi không động đũa, anh lại lấy ăn trước còn tôi lại ăn sau. Như vậy cũng đủ làm tôi khỏe mạnh lên từng ngày.

Thời gian tôi nói chuyện với anh rất ít, thường thì không quá mười câu. Tôi đối với bố mẹ cũng vậy, có thì vì chưa chấp nhận được sự thật nên tôi mới cố chấp không thích giao tiếp với họ.

Có một ngày trời nắng chói chang, anh đi học về, mồ hôi nhễ nhại thấm ướt một vùng sau lưng áo, ướt luôn cả mái tóc đen của anh, không hiểu sao tôi thấy nó rất buồn cười nên môi hơi nhếch lên một ít. Nào ngờ lại bị bố nuôi bắt gặp. Bố nửa thật nửa đùa nói:“Cả nhà nhìn xem Mẫn Mẫn của chúng ta cười rồi này. Chắc là con bé thấy bộ dáng của Thiên Ân buồn cười quá đấy”

Anh nhìn tôi một lát rồi chạy vào nhanh thay quần áo. Tôi cũng chỉ nhìn một chút rồi lại về phòng. Không biết là cố tình hay là vô ý mà hầu như ngày nào tôi cũng thấy anh chảy mồ hôi đầy người rồi nhảy qua ngày lại trước mắt tôi như muốn tôi nhìn thấy. Tôi còn nhớ lúc ấy trời lạnh, hầu như ai cũng mang áo ấm, riêng anh lại mang áo quần cộc tay rồi làm cách này đó mà chảy mồ hôi, chạy về nhà thật nhanh đứng trước mắt tôi. Lúc ấy tôi liền hiểu ra anh làm là vì mình. Đi thật nhanh lấy áo khoác đưa cho anh nói:

“Mang vào đi không thôi cảm lạnh bây giờ”

Anh nhận lấy rồi mang vào, lâu lâu lại nhìn lên xem biểu cảm tôi có chuyển biến gì không. Tôi phát hiện ra lại cười khẽ lên thành tiếng. Hình như anh trẻ con hơn tôi thì phải, nhưng những điều anh làm tôi lại thấy ấm áp. Nỗi nhớ về bố mẹ cũng đã vơi dần đi.

Anh tên là Thiên Ân, rất thông minh và tài giỏi về mọi thứ nhưng riêng đối với em gái mình lại trở nên ngốc nghếch. Lần thứ hai tôi cười là thấy anh mặc áo ấm, nên ngày nào anh cũng mang áo ấm dù trời có nóng đến đâu đi chăng nữa.

Có lần tôi nghe lén rằng bố mẹ nuôi không thể sinh em bé được nữa, chắc lúc đấy anh buồn lắm. Tôi đoán là anh cũng rất ao ước có một người em gái. Bỗng dưng tôi xuất hiện, lại mang một quá khứ đau thương nên anh đối với tôi như bảo bối vậy. Tôi thấy cảm động nhưng cũng thầm mừng anh ngốc nghếch nên quyết định tìm anh nói chuyện.

“Anh đừng mang áo ấm nữa được không?”

“Không phải em thích sao? Anh thấy nó rất hợp thời trang mà”

“Em không thích”

“Vậy anh sẽ không mặc nữa nhé”

“Tại sao anh lại thương em vậy?”

“Bởi vì em là em gái của anh mà”

“Nhưng em không phải con ruột của bố mẹ”

Anh gõ đầu tôi một cái: “Đồ ngốc, từ ngày đầu tiên em đến đây anh đã xem em là em gái rồi”

“Lỡ như sau này anh lớn lên, anh sẽ nghĩ khác thì sao?”

“Không bao giờ, hiện tại, sau này, sau này nữa anh vẫn xem em như em gái, không bao giờ thay đổi”

“Anh hứa nhé, không được bỏ em đi như bố mẹ đâu đấy”

“Anh hứa mà, trừ khi em bỏ anh đi thì thôi”

Cuộc đối thoại của hai đứa con nít tưởng như bình thường nhưng lại in sâu vào trong tâm trí làm tôi mãi mãi không thể quên được. Tôi nhớ lúc ấy nụ cười anh tỏa sáng như những vì sao trong đêm tối mù mịt kia, một nụ cười làm người ta luôn cảm thấy bình yên.

2. Chương 2

Hoa hướng dương chỉ nở khi có nắng

Em chỉ hạnh phúc khi nơi đó có anh

Thái độ của tôi đối với anh cũng trở nên khác hẳn. Anh thường xuyên chọc tôi cười, dù anh bận đến mấy đêm về cũng dành một chút thời gian kể chuyện cho tôi nghe.

Cứ nằm bên cạnh nhìn khuôn mặt non nớt đang đọc quyển sách. Bất giác lòng tôi cảm thấy ngọt ngào. Lúc trước khi ba mẹ cãi vã nhau trong lòng tôi lại mệt mỏi khôn cùng nhưng bản thân mình chẳng biết dựa vào ai. Nhiều khi tôi ước có một người anh trai để dựa vào rồi tâm sự cho anh ấy nghe về mọi chuyện mà tôi đang vướng mắc rồi lắng nghe anh ấy nói vài câu an ủi. Nhưng đó chỉ là điều ước mà tôi biết chẳng bao giờ trở thành sự thật, bởi vì tôi là con đầu tiên trong gia đình từ đó tôi liền biết mình không bao giờ có một người anh trai hay một người chị gái nào nữa.

Có nhiều điều thật không thể đoán được trước. Ngày bố mẹ bị tai nạn, tôi cứ nghĩ cuộc sống mình không còn ý nghĩa gì nữa ai ngờ rằng trong cuộc sống tôi lại xuất hiện một bố mẹ khác và một người anh trai như thế này.

Anh rất kiên nhẫn để làm cho tôi vui vẻ. Bởi bản tính của tôi rất cộc cằn lại không thích tiếp xúc với người lạ, anh biết điều đấy nên có rất nhiều chuyện anh đứng ra làm cho tôi. Song có vài thứ cũng không thể che giấu mãi được, ví dụ như gia đình xuất hiện một thành viên mới hay là tôi không thể ở nhà mãi được. Có lần trong một bữa cơm gia đình, bố nuôi lại bàn về chuyện đi học:

“Mẫn Mẫn cũng đã mười tuổi rồi, nếu cứ ở nhà mãi sau này sẽ không theo kịp bạn bè đâu”

Mẹ nuôi lại thêm vào một câu đồng thời đặt đĩa thịt bò vào bàn ăn: “Đúng vậy, Mẫn Mẫn cũng nên đi học. Con sống ở nhà chúng ta rồi cũng nên đổi từ họ Tô sang họ Thành đi cho tiện đường giải thích với người ta, Mẫn Mẫn con thấy có được hay không?”

Mẹ nuôi rất dịu dàng lại tôn trọng ý kiến của đứa con nít như tôi. Thẩn thờ gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng rồi suy nghĩ một chút.

Lúc trước, tôi là Tô Mẫn Mẫn, mang theo họ của bố bây giờ đổi thành Thành Mẫn Mẫn nghe cũng có vẻ rất kỳ lạ, mà bởi vì bản thân tôi chưa bao giờ nghĩ là sẽ đổi họ nên nếu bây giờ nói đổi thì tôi thật sự không muốn.

Nhưng dù tôi sống cùng bố mẹ nuôi, tôi cũng không thể lấy một cái họ khác để sống trong gia đình này. Anh ngồi một bên nhìn tôi đang cúi đầu trầm ngâm như vậy nên anh cũng có một chút ý kiến:

“Hay là trên giấy khai sinh vẫn để là họ Tô, còn khi vào nhập học hay là có người nào hỏi thì cứ gọi là Thành Mẫn Mẫn, như vậy có phải rất tốt hay không?”

Mắt tôi sáng lên nhìn anh, đúng là anh rất thông minh, chưa có chuyện gì có thể làm khó được. Bố mẹ nuôi cũng gật đầu đồng tình và quyết định nghe theo lời anh nói. Bỗng dưng nghĩ đến chuyện đi học lòng tôi lại man mác buồn. Đêm về, tôi xụ mặt xuống nằm trên đùi của anh nói:

“Anh ơi, có lẽ đêm nay là đêm cuối em được gặp anh đây. Mai em phải đi học rồi”

Khuôn mặt anh thoáng qua vẻ ngạc nhiên rồi phì cười, đưa tay vuốt tóc tôi.

“Không phải đêm về anh sẽ qua chỗ em kể chuyện cho em nghe sao. Với lại anh với em học cùng trường, có chuyện gì cứ nói với anh, anh sẽ xử lý hết cho”

“Hả? Không phải là anh học cấp ba rồi ư, sao có thể học chung trường với em được?”

“Ở đây trường cấp hai và cấp ba là một, em còn học với anh ba năm nữa ấy”

Khi nghe anh nói như vậy trong lòng tôi lại có hứng thú đi học. Không biết là học để được gặp anh hay là học để có thêm bạn bè mới. Chỉ biết rằng sống ở đây, người tôi quen đầu tiên là anh, người tôi thân đầu tiên cũng là anh, nên khi nghe tin học cùng trường, tôi cũng khá mong chờ với cuộc sống sau này.

Trước đây luôn sống trong mệt mỏi, còn bây giờ lại được sống trong niềm hạnh phúc chờ mong. Có thể là tôi ích kỷ nhưng bản thân tôi mong muốn rằng cuộc sống của mình sau này cũng sẽ như bây giờ.

Có lẽ anh là học sinh khá nổi trong trường về độ điển trai và thành tích học tập nên rất được nhiều người chú ý. Bình thường anh vẫn đi học một mình còn lần này là có tôi leo đeo theo sau, tay tôi nắm chặt tay của anh ngơ ngác nhìn mọi thứ.

“Thiên Ân, bạn gái của mày à. Nhìn cũng được đấy”

Một cậu nam sinh rất thoải mái đi đến vỗ vai anh. Anh cười cười đáp lại: “Em gái tao đấy”

“Ừa, mày có em gái từ khi nào? Sao bây giờ mới thấy”

Ánh mắt cậu ta tò mò cứ nhìn tôi chằm chằm. Tôi chỉ biết núp sau lưng của anh lẳng lặng nghe hai người nói chuyện. Khi cậu ấy nói tôi là bạn gái anh người tôi như hóa đá và rất muốn phản bác lại. Tôi là em gái của anh sao có thể là bạn gái được, mà anh yêu thương tôi nhiều như vậy chắc cũng không muốn có bạn gái đâu. Tôi với anh sống mãi mãi cùng nhau như vậy là được rồi. Không cần tình yêu chen vào đâu.

“Em gái bảo bối của tao sao để chúng mày thấy được”

Anh đáp lại rất thoải mái, thái độ của anh đối với cậu ấy khác hoàn toàn khi đối với tôi và bố mẹ. Với bố mẹ, anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời, với tôi anh lại dịu dàng như nước, còn với bạn bè anh lại rất thoải mái, lâu lâu lại còn có những hành động thô bạo như vỗ vai hay đấm vào lưng... Nhưng tôi vẫn để ý ánh mắt của anh, dù tính cách anh thay đổi như thế nào thì ánh mắt anh vẫn rất dịu dàng.

“Em gái, ra đây giới thiệu xem”

Cậu ấy nghiêng đầu nhìn tôi, tôi muốn lên tiến phản bác đột nhiên lại nghe anh nói: “Ai là em gái của mày hả? Của tao thôi”

“Nó là em gái của mày, mày là bạn tao, theo như công thức toán học thì nó cũng là em gái của tao đấy”

“Đừng hòng nhé. Em đi thôi, mặc kệ hắn đi”

Anh thăm mắng cậu ta một câu rồi quay lại dắt tay tôi đi vào. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên cậu ta bị anh từ chối nên đứng sững người. Tôi được anh dắt đi, nhưng vẫn quay đầu lại, ánh mắt tò mò nhìn biểu cảm của cậu ta rồi hỏi anh: “Anh ơi, vậy em cũng là em gái của anh ấy hả?”

“Nói bậy bạ gì đó, em chỉ là em gái của anh thôi, chỉ riêng mình anh thôi, rõ chưa”

Giọng nói của anh có vài phần nặng nề, tay vẫn nắm chặt tay tôi như bảo rằng tôi là của riêng anh chứ không phải là của ai khác. Lúc này tôi mới an tâm, vui vẻ đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình nắm chặt tay anh rồi đi qua bao nhiêu ánh mắt tò mò của mọi người. Trên môi vẫn là nụ cười rất tươi, có anh như vậy luôn làm tôi cảm thấy tự hào.

Trước kia tôi đã từng đi học, nhưng bởi vì mắc bệnh trầm cảm nên rất ít giao tiếp với người khác, với lại chuyện cãi nhau của bố mẹ lọt đến tai của các bạn trong lớp làm bạn bè xa lánh tôi. Còn bây giờ, vì có anh là anh trai, bố mẹ nuôi tôi cũng sống rất hạnh phúc, tôi lâu lâu nhớ đến anh nên bắt chợt nở nụ cười nên rất nhiều người muốn đến làm quen với tôi. Quả thật, dù không làm quen được với nhiều người cho lắm nhưng đã có bạn tất nhiên trong lòng tôi luôn cảm thấy vui vẻ.

Giờ tan học của tôi và anh giống nhau, nhưng không hiểu sao nghe tiếng trống đánh lại thấy anh đứng trước cửa lớp vẫy tay với tôi. Hầu như ngày nào cũng vậy làm nhiều người trong lớp cảm thấy ghen tị và ngưỡng mộ, tôi cũng chỉ bắt đầu nói “Đó là chuyện anh trai nên làm”.

Dù nói vô tâm như thế nhưng trong lòng tôi biết, ở trong mọi tiết học anh luôn cố gắng nỗ lực để thầy cô cho anh về trước, nhờ vậy anh mới đến tận lớp đón tôi. Bằng không, tôi và anh chỉ có thể hẹn nhau trước cổng trường mà cùng về. Nhiều khi tôi nghe được mấy người bạn nói là anh có bệnh “cuồng em gái”. Theo tôi, đó không phải bệnh, mà chỉ là một tình yêu thương mãnh liệt hơn những người bình thường mà thôi.

Có lẽ tôi cũng vậy, dù ngoài mặt không thể hiện ra nhưng tôi biết bản thân tôi quý anh trai lắm. Mỗi ngày không có anh là tôi cảm thấy cuộc sống thật nhàm chán. Vì vậy tôi và anh rất thân với nhau.

Nhiều lúc bạn học không gặp được anh, tôi liền lấy lí do là có bài tập không hiểu qua nhờ anh làm hộ. Anh rất thông minh, bài nào cũng giải ra hết, lâu lâu lại gõ đầu tôi bảo tôi ngốc. Cũng vì bị anh mắng là ngốc nhiều quá nên tôi bực mình tìm bài toán trong sách lớp 12 đưa anh giải.

Lúc đấy anh nghi ngờ nhìn tôi hỏi là có thật toán nâng cao của tôi hay không. Tôi chớp mắt trả lời rất thành thật là phải, rồi nói:

“Anh không làm được bài này thì lần sau đừng bảo em ngốc nữa nhé”

Anh nhìn bài toán, neho mắt một lát rồi gật đầu đồng ý. Cuối cùng anh mất ăn mất ngủ vì bài toán ấy, tôi nhìn thấy mà rất thương. Đành cúi đầu nói thật với anh:

“Đây là toán lớp mười hai đấy, anh đừng làm nữa”

Tôi nói xong cứ nghĩ anh sẽ mắng một trận ai ngờ anh lại cười khẽ rồi trả lời rất dịu dàng.

“Anh biết chuyện này lâu rồi”

“Sao anh vẫn muốn làm?” Tôi ngạc nhiên đến nỗi mở to hai tròng mắt mà không thể nói được gì.

“Tại không muốn để em buồn, với lại anh biết là em muốn thử sức anh mà”

Bây giờ tôi cảm động mà không nói nên lời. Tôi nào đâu có ý định thử sức anh, chỉ là bản tính trẻ con bộc phát muốn trả thù anh vì anh mắng tôi là đồ ngốc mà thôi. Anh luôn tốt bụng như vậy, dù biết tôi làm sai nhưng vẫn không mắng tôi một lời mà còn xem đó là một loại ân huệ. Nhiều lúc tôi muốn hỏi anh có phải là anh dung túng tôi quá nhiều rồi phải không? Nhưng dù sao tôi vẫn biết trước được câu trả lời là “không” rồi.

3. Chương 3

Người hứa với ta, cùng nhau viết nên một cuốn sách

Viết được vài trang, người lại nở lòng bỏ đi.

Hôm nay bầu trời trong xanh đến kì lạ, tôi thẫn thờ nhìn những tia nắng yếu ớt len lỏi qua những đám mây kia bỗng trong lòng lại có cái gì đó nhói lên.

Tôi từng mong cuộc sống của mình trôi qua nhẹ nhàng và âm áp như bầu trời ngoài kia nhưng với điều kiện là có bố, có mẹ. Bây giờ bầu trời trong xanh quá, tôi biết ước mơ của mình đã thành hiện thực nhưng bản thân tôi lại không hề mong muốn có nó một chút nào.

Người ta nói muốn đạt đến ước mơ thì phải không ngừng cố gắng, còn tôi không cố gắng mà có thể đạt đến nó thì phải trả một cái giá thật đắt.

Cuộc sống của tôi mang một màu nắng ấm nhưng người tôi lại lạnh mất rồi. Không hiểu sao tôi lại nhớ đến những chuyện này bởi có lẽ từ lâu tôi đã đem nó vào quên lãng một thời gian bây giờ cảm xúc đó lại ùa về nên cảm thấy lạ lạ.

Đứng dậy đến mở cửa tính đi ra ngoài bỗng gặp anh đứng chầu chực sẵn ở đấy. Tôi mở to mắt nói:” Anh có việc gì hả?”

“Ha, không có, em tính đi đâu sao?”

Anh chỉ cười gượng rồi hỏi tôi. Tôi thành thật trả lời rằng:” Vâng, em xuống lấy nước. Phòng em hết nước uống rồi”

“Vậy em vào trong đi anh đi lấy cho” Anh đặt tay lên vai tôi xoay người lại rồi đẩy tôi vào trong phòng.

“Em tự đi được mà, dù sao ngồi mãi cũng mệt, em muốn đi vận động một chút”

“Vậy để anh lấy nước xong lên chơi với em nhé, em ngồi yên ở đây, đừng đi đâu đấy”

Tôi im lặng nhìn anh chạy đi. Bình thường anh thấy tôi ra ngoài là rất vui mừng. Còn lần này sao lại bảo tôi đi vào trong, tôi cảm thấy kì lạ nhưng cũng đành ngồi xuống và chờ. Trong ngày cứ nhiều lần liên tục như thế. Tôi thích ăn cơm, anh sẽ đem cơm lên tận phòng. Tôi thích mua đồ, anh lại chạy đi mua đồ về cho tôi. Dứt khoát không cho tôi ra khỏi phòng. Cứ nhiều lần như vậy lại làm tôi sinh nghi.

Cũng bởi vì một phần bản tính tò mò trong tôi nổi lên, tôi lại biện cố khát nước để lẻo đẻo đi theo chân anh xuống dưới tầng. Nhưng đi được nửa chặng đường liền thấy bố mẹ tôi đang ngồi thấp nhang ở trong phòng thờ. Ban đầu tôi cứ nghĩ là họ cúng cho ông bà. Nhưng những cử chỉ của họ không đúng.

Không đau buồn cũng nhưng lại có phần thương tiếc. Rồi cũng chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn lên bàn thờ lam Tôi nghi ngờ đi vào, cố gắng không phát ra tiếng động, đi đến bên bố mẹ. Tôi nhìn bức chân dung đang đặt trên kia. Khuôn mặt ấy quen thuộc lại dường như xa lạ đập vào mắt tôi làm tôi bối ngỡ.

Cảm xúc lại trong tôi lại lần nữa ùa về. Hốc mắt đỏ lên lại cố ý không muốn để người khác thấy. Tôi lại lần nữa lặng lẽ đi lên phòng, thấy anh lo lắng từ trong phòng tôi đi ra. Vừa nhìn thấy tôi, anh ngạc nhiên chạy đến ôm chặt bả vai tôi hỏi.

“Em đi đâu vậy? Anh tìm em từ lúc này đến giờ”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, hốc mắt bấy giờ đã đỏ ửng. Đôi môi mếu xuống lại có phần run run:

“Anh, có phải hôm nay là ngày giỗ của bố mẹ em, đúng không hả anh?”

Ánh mắt anh nhìn tôi đầy phức tạp. Cuối cùng anh lại chọn cách im lặng, không nói một hai lời ôm chặt tôi vào lòng. Vô nhẹ lưng tôi như an ủi:

“Em muốn khóc thì khóc đi”

Tôi im lặng mặc cho nước mắt chảy xuống. Không giám khóc ra thành tiếng nhưng lại chịu không được mà nấc lên. Hôm nay tôi bỗng thấy bầu trời kì lạ đến thế, hóa ra là có chuyện. Anh không cho tôi ra khỏi phòng là vì sợ tôi sẽ buồn vì chuyện này sao?

Bây giờ tôi mới nhớ, bố mẹ mới mất chỉ hơn một năm. Tôi cứ ngỡ là đã quên được họ nhưng đâu ai ngờ, khi nhìn vào tấm chân dung, nhìn hai con người đang mỉm cười dịu dàng với tôi. Bản thân tôi lại không chịu đựng được mà ngã xuống.

Hai tay vòng qua người ôm chặt lấy anh. Nước mắt thấm ướt cả vai áo, thấm vào tim của anh. Anh đau lòng, nhưng lại không biết nói thế nào cho phải. Cuối cùng cũng chỉ vỗ lưng để trấn an. Tôi khóc một lúc, nước mắt cũng cạn dần, thả tay ra xoay người đi vào phòng không nói một lời. Anh thấy vậy cũng lo lắng

đi theo. Tôi ngồi trên ghế, thả lỏng người dựa vào người anh. Nhắm mắt lại nhớ về mọi chuyện rồi mới mở miệng:

“Chắc họ ở trên ấy hạnh phúc lắm anh nhỉ?”

Anh không trả lời, cũng như ngằm đồng ý. Anh sợ khi anh nói ra sẽ lại làm tôi bật khóc. Tôi dựa vào người anh đến khi hít thở đều đều tôi mới bình tĩnh lại, nằm trên người anh đến khi chìm vào giấc ngủ mới thôi.

Có lẽ đối với tôi, có nhiều nỗi đau không nhất thiết phải nói ra, chỉ cần nằm yên, nhắm mắt và ngủ một giấc, mình sẽ ôm chặt nỗi đau vào trong lòng và không cho nó xuất hiện một lần nào nữa. Cái cảm giác cô quạnh cứ xuất hiện, dù ở bên cạnh anh, cũng chỉ là ảm áp một phần. Còn một phần còn lại, nó bay đi theo bố mẹ mất rồi.

Mơ mơ màng màng trong giấc ngủ với một màu đen bao phủ. Tôi cảm giác được một bàn tay ảm áp vuốt mái tóc của mình rất nhẹ nhàng. Như vô thức, tôi kéo bàn tay ấy lại ôm chặt và ngủ tiếp.

Chắc có lẽ tôi ương bướng, không muốn cho ai biết là bản thân mình đã khóc nên Qua ngày hôm đó, tôi trở lại bình thường như chưa có chuyện gì.

Tôi bình tĩnh đến như vậy cũng làm anh lo lắng. Có lần anh hỏi có phải là tôi lén khóc lóc ở nơi nào đó hay không? Đáp lại anh tôi cũng chỉ nhovn miệng cười, anh cứ nghĩ tôi yếu đuối như vậy. Đừng xem thường một đứa con nít như tôi, Dù đau buồn nhưng tôi mạnh mẽ lắm. Có lẽ là trong quá khứ có rất nhiều chuyện làm tôi mệt mỏi và từ đó có thể đúc rút được có kinh nghiệm để vượt qua nỗi đau một cách dễ dàng. Ví dụ như đi ngủ, hay là tìm một góc nào đó để ngẩn người.

Nhưng thế nào tôi cũng biết ơn bố mẹ nuôi và biết ơn anh nhiều ghê lắm. Thời gian cũng thấm thoát trôi đi, tôi chuẩn bị là học sinh cấp ba cũng là lúc anh thi vào đại học. Cứ nghĩ đến việc anh đi xa là tôi lại đứng ngồi không yên, chạy qua phòng anh hỏi anh cho rõ ràng:

“Sau này anh học trường nào?”

Anh ngồi chuẩn bị hành lý, nghe tôi hỏi liền ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi bỏ qua nhiều công việc đang dang dở.

“Anh thi trường kinh tế, đó là ước mơ của anh mà”

Tôi lại bĩu môi khó chịu nói:” Trường kinh tế lấy điểm cao lắm, với lại ai biểu anh học giỏi cho lắm vào rồi lại bị nhà trường đuổi ra ngoài sớm như vậy”

Anh nhìn con người ương bướng của tôi, không hiểu sao anh không tức giận ngược lại còn dịu dàng đến kì lạ. Kéo tay tôi lại lần để cho tôi ngồi xuống cạnh bên. Tôi thì đang tức giận, cũng chẳng biết mình tức giận vì cái gì. Cứ đi từng bước nặng nề rồi ngồi xuống cái phịch. Có ý phát ra âm thanh lớn để anh nghe thấy, để anh có thể biết rằng là tôi đang tức giận.

“Không cần điểm cao hay thấp, miễn sao anh đã đậu là được rồi. Không phải em muốn học ngành an ninh sao? Sau này cũng được đi giống anh thôi”

Giọng anh trầm thấp, nói có vài phần nhường nhịn nhưng tôi càng nghe càng cảm thấy bực mình.

“Bộ anh nghĩ ai cũng muốn đi giống anh hả? Trường kinh tế xa nhà đến thế, anh đi rồi sau này ai sẽ ở nhà chơi với em đây?” ngắt một hơi rồi nói tiếp:” Hay là mấy năm nữa em cũng học trường kinh tế giống anh nhé”

“Không được, đừng vì anh mà thay đổi ước mơ của mình. Anh cũng là xa nhà chứ có phải là đi mất tăm đây hằng ngày anh sẽ gọi về nhà cho em mà”

“Nhưng em vẫn muốn anh ở đây cơ, thật không vui chút nào”

Anh hiểu tôi đang nói gì. Tôi cũng biết là bản thân mình khi xa anh là sẽ buồn lắm, bởi anh hứa là sẽ ở bên tôi mãi. Nhưng nào ai ngờ đến tuổi trưởng thành anh lại nhẫn tâm bỏ đi. Tôi cũng biết là vì ước mơ ấp ủ trong anh bấy lâu này, tôi cũng biết là tôi không có quyền cản anh đi theo ước mơ của mình. Như trong lòng tôi lại buồn bực và bứt rứt lắm.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, lần nào cũng vậy, hễ khi tôi giận dỗi anh lại nhẹ nhàng vuốt tóc đến khi tôi dịu đi mới thôi. Nhưng lần này tôi không thể hết giận nổi.

“Sau này em cũng phải như vậy thôi, anh cũng muốn ở đây với em lắm. Thậm chí là muốn đưa em đến đó để học với anh. Nhưng anh không muốn bố mẹ buồn thêm nữa, anh cũng không muốn sau này mình dùng hai bàn tay trắng để nuôi em, cũng không muốn em sau này phải chịu cực khổ. Trọng trách của anh rất lớn, có lẽ là chia li bây giờ nhưng sau này lại đoàn tụ hạnh phúc. Em có hiểu không?”

Anh nói rất nhẹ nhàng, như giải thích cho tôi hiểu cũng như tự nói với lòng mình. Nghe xong tôi lại ngẩn người, có nhiều chuyện như vậy mà tôi không biết, lại chưa một lần nghĩ tới. Cái trọng trách và bổn phận của một người con lớn hơn rất nhiều thứ. Tôi biết là anh cũng không muốn đi vậy nên tôi chỉ ôm chặt anh thay một lời đồng ý. Dù khó chịu nhưng cũng đành vậy bởi tôi biết dù tôi có nín anh lại cũng vô ích.

Ngày anh lên máy bay tôi bảo rằng:” Nhớ phải giữ liên lạc, nhất định phải giữ liên lạc với em nhé”

Tôi thấy anh tươi cười đồng ý mới có thể an tâm vì nghĩ là anh sẽ giữ liên lạc mãi.

Hằng đêm tôi và anh cứ gọi đến nói chuyện đến sáng. Nhiều lúc nhà vắng người, không ngủ được thì lại gọi để anh hát cho tôi nghe một bài đồng quê cũ rít nhưng nó lại đưa tôi vào giấc ngủ. Tôi và anh cứ gọi điện nói chuyện hết ba năm trời như vậy. Đến khi anh gác máy để luyện ôn thi đại học và tập trung vào chuyện tìm việc làm thì bấy giờ tôi mới buồn bã và tập sống một cuộc sống mới không có anh.

4. Chương 4

Nhiều năm trôi qua bấy giờ tôi cũng đã trở thành một thiếu nữ. Tôi mang nhiều nét đẹp của bố và mẹ, mỗi lần nhìn vào trong gương bản thân tôi lại cảm thấy thật tự hào.

Dù tôi không xinh đẹp, nhưng lại mang một vẻ đặc biệt, dễ dàng gây chú ý với những người khác. Tôi có một đôi mắt u buồn, đặc biệt là đôi mắt này, dù to tròn nhưng khi nhìn vào tôi chưa bao giờ thấy nó vui vẻ cả.

Nay đã là năm cuối của cấp ba, cuộc sống của tôi luôn bận rộn với chuyện học tập. Thậm chí, tôi không có thời gian để ăn cơm với bố mẹ. Nhiều lúc tôi lại tự hỏi sao bản thân mình lại cố gắng học tập đến thế, chỉ cần đậu tốt nghiệp là được rồi. Nhưng nghĩ lại, tôi muốn bản thân mình có nghề nghiệp đàng hoàng, và làm ngành mà tôi hằng mơ ước đó là an ninh.

Dù điểm vào trường là cao chót vót, thậm chí còn có lúc người ta lấy điểm tuyệt đối nhưng cứ nghĩ đến sau này tôi được mang áo quần màu xanh lá, rất uy nghiêm lại được người kính phục, ngày ngày đi bắt từng tên tội phạm, bắt chúng phải sợ hãi và quỳ dưới chân của mình. Nghĩ đến đây tôi lại có động lực để học. Nhiều đêm không có anh, bố mẹ lại ngủ từ rất sớm, tôi đi học về khuya rồi lủi thủi ngồi làm bài tập đến sáng, cảm giác lúc ấy làm tôi cô đơn đến lạ kì. Cái cảm giác này tôi không muốn một chút nào, tôi chỉ muốn học thật nhanh, ra trường thật nhanh để giúp đỡ bố mẹ và còn được ở cạnh anh.

Thở dài thườn thượt, đưa tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu giờ cũng đã là mười hai giờ đêm. Tất cả mọi người đều hạnh phúc trong giấc ngủ, chỉ mình tôi ngồi cầm bút nhìn ra ngoài trời, không biết ở bên ấy anh đã ngủ chưa, ước gì bây giờ tôi có thể cầm máy điện thoại mà gọi điện cho anh thì tốt biết bao nhỉ.

Nhìn bầu trời tối mịt rồi lại nhìn xuống dưới sân nhà. Ánh mắt của tôi nhìn đi nhìn lại hàng cây mà bố ngày nào cũng chăm sóc bỗng lại cảm thấy ghen tị với nó quá. Ít nhất, trong những lúc như thế này, chúng nó còn có bạn, còn tôi chỉ có thể ở một mình.

Đặt cây bút xuống bàn, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng xuống dưới tầng. Hít thở không khí một chút, tôi quyết định đi bộ ra ngoài. Những cột đèn ven đường vẫn chiếu sáng, tôi lang thang một mình trên con đường nhỏ ít người qua lại.

“Chi...”

Âm thanh nho nhỏ vang lên làm tôi giật mình. Đưa tay lên vuốt ngực để mình tỉnh lại, quay đầu nhìn nơi mà phát ra giọng nói đó.

“Ồ, sao cậu lại ở đây?”

Không thể không kể đến cuộc sống của tôi trong những năm cấp ba, cứ nghĩ mọi chuyện sẽ trôi qua êm đẹp ai ngờ bỗng dưng có một ngày, lại có người leo đèo đi theo sau lưng tôi bảo là “em thích chị”.

Tôi không như những người con gái khác, bởi tôi có một quá khứ không hoàn hảo nên chuyện tình cảm đối với tôi là xa vời lắm. Tôi cũng từng mong có một chàng hoàng tử đến bên cạnh mình chứ? Nhưng tôi có anh trai rồi, người anh trai hoàn hảo hơn bất kì người nào hết, anh tốt bụng đến nỗi bản thân tôi không muốn có người yêu. Nhưng tôi lại chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có một cậu nhóc lớp dưới theo đuổi. Mỗi lần tôi đi lang thang một mình lại bắt gặp cậu, không biết là cố ý hay vô tình nhưng tôi nghĩ đây là cái duyên. Nếu không phải là tình yêu thì hẳn là tình bạn, tôi rất thích khi cậu là bạn thân của tôi đấy.

“Thấy chị đi mãi không chịu về nhà. Sợ ảnh hưởng đến sức khỏe nên...”

Cậu cúi đầu lúng túng nói. Ánh mắt lại không dám nhìn thẳng vào tôi. Hai nhón tau cứ đan vào nhau như làm việc có lỗi và chờ tôi trách phạt vậy. Bỗng tôi lại thấy buồn cười, đứng trong màn đêm nhờ ánh đèn chiếu sáng, khuôn mặt tôi bấy giờ dịu dàng đến kì lạ.

“Cậu sợ tôi sao?”

“Không...không có”

Từ ngày cậu nói cậu thích tôi đến tận hôm nay, cậu vẫn luôn không dám nhìn tôi một lần. Nếu như tôi chủ động bắt chuyện thì cậu lại rụt rè sợ hãi. Người con trai thuần khiết trong sáng như vậy quả thật là rất hiếm hoi, nhưng lại đặt niềm tin vào tôi thì đó là một điều đáng tiếc.

Tôi đi từng bước chậm rãi lại gần, vừa đi vừa hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt như vậy cậu đến đây làm cái gì?”

“Em... Không ngủ được, đi mua đồ liền gặp chị”

“Vậy là vô ý hả?”

Cậu gật đầu lia lịa, tôi suy nghĩ một lát rồi đi lướt qua người cậu, lạnh nhạt nói:

“Vậy thì về đi, tôi còn đi thêm một lát nữa”

“Hay là chị về với em luôn?”

“Vì sao?”

“...” cậu ta cứ mấp máy môi, nói không nên lời. Tôi thì buồn cười, nhưng ngoài mặt vẫn cứ cố gắng lạnh nhạt.

“Cậu không nói hả? Lần sau đừng đi theo tôi nữa”

“Không phải” cậu lại trả lời nhận chính và dứt khoát. Không biết là không phải là cậu đi theo tôi hay là không phải vì cậu không nói nữa. Tôi chỉ biết, mình trêu chọc cậu cho đỡ buồn.

“Hả? Vậy tôi đi đây”

“Chị...”

Tôi nheo mắt lại, khó chịu nói: “Cậu phiền phức quá đấy, lần sau đừng đi theo tôi nữa, đỡ phiền”

Tôi không ngại làm mất lòng. Bởi vì tôi biết, có nhiều chuyện cần phải dứt khoát để không gieo rắc cho đối phương niềm hi vọng. Càng tạo nên hi vọng càng ôm lấy đau thương.

Tôi thấy rõ ánh mắt cậu rưng rưng, khuôn mặt xụ xuống. Sợ sệt đưa tay ra bấu lấy góc áo của tôi:

“Thật ra đi ban đêm rất nguy hiểm. Em lo cho chị nên đi theo, nếu như chị không về, lại thức khuya như vậy, vừa gặp nguy hiểm vừa lại hại đến sức khỏe thì làm sao bây giờ”

Tôi liếc cậu một cái: “Ai cần cậu quan tâm cơ chứ, buông tay ra”

“Chị đừng có không để ý đến em có được hay không?”

Cậu thua tôi một tuổi, nhưng lại cao hơn tôi một cái đầu. Tôi nhìn khuôn mặt non nớt kia, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy buồn phiền. Chính là bởi vì người ta quan tâm đến tôi nên tôi mới buồn phiền.

“Buông tay ra” tôi gắt gỏng nói.

“Chị...”

“Bộ cậu không muốn đi về hả? Đi, nhà cậu cùng đường với nhà tôi phải không? Chúng ta cùng về”

Cậu nhìn tôi, khuôn mặt tràn đầy vẻ vui mừng rồi gạt đầu lia lịa. Nhưng lại nửa tin nửa ngờ, hỏi lại lần nữa.

“Thật không ạ?” Bỗng tôi thấy cậu dễ thương không tả được, cũng chỉ cười báy đắc dĩ nắm tay cậu rồi kéo đi.

“Bớt nói mấy lời thừa thôi đi”

Chúng tôi đi trên con đường vắng. Cậu nhìn tôi vào nhà cậu mới chịu về. Nhìn dáng vẻ của cậu, tôi lại tự trách mình, đáng lẽ nên bỏ cậu lại giữa đường mà về trước nhưng nhìn cậu tôi lại không nỡ. Dù sao tôi cũng gần ra trường rồi, chắc cậu cũng sẽ quên tôi nhanh thôi.

Sáng sớm hôm sau, như mọi ngày tôi vẫn cứ dậy sớm đi học. Xuống tầng rồi đi đến lớp, không dám đánh thức bố mẹ dậy, lặng lẽ mở cổng rồi đi ra ngoài.

Vừa đi đến lớp liền thấy đám bạn tụ tập lại, không biết là đang viết cái gì đấy. Tôi cũng tò mò đến xem thử. Bảo Anh, nhỏ bạn của tôi, nó thấy tôi đi tới liền đưa tôi một tờ giấy rồi bảo:

“Hồ sơ nguyện vọng thi đấy, ngồi xuống đây viết rồi đi nộp cho thầy”

Cầm tờ giấy trên tay thắc mắc hỏi: “Không phải thi xong là xét điểm rồi mới chọn trường hả?”

Bình thường, học sinh tho xong tốt nghiệp, rồi tùy theo số điểm mà chọn vào trường thích hợp. Nếu như chọn trường trước thế này, là thi trường nào là xác định học trường ấy. Dù ngoài miệng tôi nói là tôi thi an ninh, ước mơ của tôi là trở thành cảnh sát nhưng tôi biết từ sâu trong lòng mình vẫn còn một chỗ đứng cho trường kinh tế. Bởi vì nơi đó có anh.

Tôi vẫn nhớ rất rõ trước khi anh đi, tôi bước bình đòi học giống anh, để hai anh em có thể ở gần nhau. Nhưng anh bảo đừng vì anh mà từ bỏ đi ước mơ của mình, với lại khi tôi thi xong thì anh cũng gần ra trường. Kiểu gì anh cũng sẽ chuyển lên sống với tôi nên tôi không lo lắng gì mà chọn trường an ninh.

Nhưng không hiểu sao khi cầm tờ hồ sơ nguyện vọng trên tay, bản thân tôi lại cảm thấy mơ hồ và có chút lưỡng lự. Tôi muốn viết nhưng cũng không muốn viết, ước gì bây giờ tôi có thể gọi cho anh để hỏi ý kiến.

“Bảo Anh, thầy bảo khi nào nộp?”

“Chắc là ngày mai hay ngày mốt gì đó. Mà sao cậu không viết bây giờ luôn đi, tớ thấy cậu học giỏi, lại rất khao khát vào trường an ninh mà”

Bảo Anh hỏi làm tôi cũng không biết trả lời thế nào. Đúng là tôi ước mơ vào an ninh, nhưng đến phút cuối tôi lại lưỡng lự. Tôi cũng không biết là mình đang nghĩ cái gì nữa, Cũng chỉ cười trừ để trả lời lại rồi biện một lí do thích hợp.

“Suy nghĩ thật kĩ đã. Cái này quyết định cả đời của tớ, bất cần làm sao được”

Tôi nói vậy thôi mà Bảo Anh cũng tin là thật rồi còn bảo là phải chọn trường nào mà ra trường là có việc làm liền, cuộc sống sau này ổn định hơn một chút là được. Tôi biết chứ, suy nghĩ của tôi lớn hơn tuổi rất nhiều nhưng tôi cũng chẳng có kinh nghiệm đành về hỏi mẹ.

Đi đến cửa phòng, tôi nghĩ chắc không cần gõ cửa đâu, nhẹ mở ra rồi đi vào. Liền nghe thấy âm thanh bên trong.

“Thiên Ân nó bị tai nạn tầm một tuần rồi, chúng tôi phải sắp xếp thời gian đi thăm nó nên không thể đến công ty một thời gian được. Việc nhà thì nhờ cho dì cả lo, Mẫn Mẫn đang trong giai đoạn thi cử nên không thể cho nó biết được. Tất cả nhờ dì hết nhé”

Tôi nghĩ rõ mồn một từng lời nói của mẹ. Người tôi khựng lại, đôi mắt mở to ngạc nhiên, trong lòng lại hoảng hốt như không tin đây là sự thật.

5. Chương 5

“Mẹ, mẹ nói anh con bị tai nạn ư?”

Tôi hoảng hốt nhìn mẹ. Mẹ đặt điện thoại xuống, ngạc nhiên nhìn tôi rồi cũng lẳng lặng gật đầu, như xác nhận đây là sự thật. Còn tôi thì lo lắng muốn điên lên, mở cửa phòng vội chạy lên tầng vừa đi vừa nói:

“Mẹ, con muốn đi gặp anh ngay bây giờ”

“Không được, anh con nó bị tai nạn một tuần trước, bây giờ cũng đang trong tình trạng hồi phục. Mấy ngày nữa con phải thi tốt nghiệp rồi. Muốn đi thì hẵng đợi thi xong đã rồi đi”

Mẹ nói rất bình tĩnh, hình như chuyện này mẹ đã biết từ lâu. Còn tôi thì bình tĩnh sao được, anh bị tai nạn không biết nặng hay nhẹ. Mà nếu ở viện một tuần rồi chắc là nặng lắm. Nếu như vậy thì ai chăm sóc anh, ai nấu đồ ăn cho anh bây giờ? Hơn nữa, chỉ có mình anh ở ngoài kia, đại học chỉ còn năm cuối, việc học tập của anh cũng khó khăn không kém. Như vậy thì anh sao có thể hoàn thành được ước mơ của mình một cách trọn vẹn đây.

Mẹ nhất quyết không cho tôi đi, bắt tôi phải thi đã. Nhưng bây giờ thì tôi nào có tâm trạng. Mẹ tính giấu tôi chuyện này, nhưng lại bị tôi tình cờ nghe thấy. Mẹ biết là tôi quan tâm anh đến nhường nào nhưng lại vì sự nghiệp của tôi nên mẹ mới không cho tôi vào thăm anh. Tôi giận mẹ lắm.

Bỗng tôi nhận ra bản thân mình quan tâm anh hơn tất cả mọi thứ, mới ban sáng tôi còn lưỡng lự bởi một phần nào đó trong tâm trí tôi là muốn được học cùng với anh, quay lại những ngày tháng ban đầu. Đến khi nghe tin anh bị tai nạn, tôi liền muốn vứt đi cái kì thi quan trọng nhất trong đời để được gặp anh. Có lẽ, bây giờ tôi biết mình nên chọn trường nào rồi. Dù không theo đuổi được ước mơ nhưng ít nhất bản thân tôi cũng cảm nhận được cái gọi là hạnh phúc.

Khi lên phòng học, tôi không chần chừ mà viết nguyện vọng vào trường kinh tế. Sáng sớm hôm sau khi lên trường, nghe tôi vào trường kinh tế, Bảo Anh đã rất ngạc nhiên liền chạy đến hỏi tôi.

Tôi là người thành thật, không thích nói dối. Nên kể lại cho cô nghe về chuyện anh bị tai nạn và lí do tôi muốn học trường đấy. Bảo Anh rất tức giận, cô liền đập bàn và mắng:

“Cậu bị ngốc sao? Bình thường cậu thông minh lắm cơ mà, cậu có biết chuyện này liên quan đến cuộc sống sau này của cậu hay không hả? Rõ ràng là cậu không thích kinh tế, vì anh mình mà cậu từ bỏ ước mơ của mình một cách dứt khoát như vậy, bộ cậu không nghĩ đến công việc của mình sao?”

“Có chứ, nhưng mà học với anh tớ mới được hạnh phúc”

Bảo Anh bức mình quá:” Cậu có biết hạnh phúc thật sự là gì không? Cậu nghĩ cậu làm như vậy sẽ được hạnh phúc hả? Đúng là ấu trĩ mà, bây giờ muốn thay đổi còn kịp đấy, đi nhanh nói với thầy đi”

Tôi lẳng lặng lắc đầu, kiên quyết nói:” Tớ đã quyết định rồi, không thay đổi đâu”

“Cậu..” Bảo Anh nhìn tôi một lúc lâu rồi tức giận bỏ đi, để lại một câu:”Hừ... sau này đừng có hối hận”

Nhìn theo bóng dáng của cô, tôi biết là cô đang lo lắng cho tôi, cô giận cũng vì giận thay tôi. Tôi cũng biết là bản thân mình ấu trĩ nhưng tôi muốn làm cái gì mà bản thân mình cảm thấy hạnh phúc. Chỉ cần có được hạnh phúc, ngày ngày có nụ cười trên môi thì như thế nào tôi cũng có thể chịu được.

Nắm chặt tay nhìn ra ngoài cửa, trong lòng thầm hứa. Tôi nhất định sẽ không hối hận.

Thời gian trôi rất nhanh, thấm thoát đã đến ngày thi. Tôi tập trung làm bài và nắm chắc được khả năng đậu của mình. Vừa thi xong tôi liền chuẩn bị hành lý và đi ra sân bay để đến chỗ anh. Bố mẹ tính đi, nhưng có tôi đi rồi nên họ ở lại để tiếp tục công việc của mình. Như đã hứa, khi tôi thi xong mẹ liền cho tôi một khoản tiền để đến đó. Nếu nhận được giấy báo đậu thì tôi sẽ sống ở đây với anh luôn không cần về lại nữa.

Tôi đi bất ngờ như vậy nên không thông báo cho ai hết. Chỉ có bố mẹ tôi biết, nhưng lại nghĩ đến cậu nhóc ngày nào cũng lẻo đẻo đi theo sau lưng tôi với đôi mắt nhát gan kia. Dù không có tình cảm gì nhưng khi tôi đi xa mà không thông báo cho cậu một tiếng bản thân mình cũng cảm thấy có lỗi. Dù vậy vẫn còn thấy may mắn hơn khi đã hết dây dưa với cậu.

Hà Nội vào mùa thu vừa đẹp lại vừa lạnh lắm, tôi từ sân bay mang theo hành lý đến thẳng bệnh viện. Bởi đây là lần đầu tiên tôi đến thành phố lớn như thế này, với lại con người ở đây khá lạ lẫm. Tôi không giám nhờ vả gì nhiều, chỉ bắt một chiếc taxi đi đến địa chỉ trong tờ giấy mà bố mẹ đưa cho.

Con người nơi đây luôn bận rộn, nhất là khi đi trên đường, có nhiều đoạn bị ùn tắc giao thông, cứ đi một đoạn là phải dừng một đoạn. Ngồi trên xe mà lòng tôi nóng như lửa đốt. Vắng anh mấy nă tôi vẫn bình thường mà sống, bây giờ gần gặp được anh rồi sao lòng tôi lại hồi hã đến lạ kì.

Vừa vào bệnh viện, theo sự chỉ dẫn của y tá mà tôi có thể tìm được phòng bệnh của anh. Anh bị tai nạn hơn một tuần, hiện tại đã chuyển qua phòng bệnh bình thường nên đi tìm khá dễ. Tôi đoán khi anh gặp tôi chắc anh sẽ vui mừng và bất ngờ lắm. Nghĩ đến nụ cười của anh tôi lại càng vui mừng, bước chân cũng đi nhanh hơn.

Đứng trước cửa, tôi rất lễ phép đứng ngoài gõ hai lần “Cốc cốc”. Lòng ngực của tôi cũng theo tiếng gõ cửa mà đập lên thành thịch.

“Vào đi” Một giọng nói quen thuộc vang lên. Tôi mỉm cười mở cửa rồi đi vào.

Anh nằm trên giường lớn màu trắng, thân người to lớn tựa vào thành giường. Tay phải bị băng một lớp gạc lớn. Điều tôi chú ý là trong phòng còn có một người, đó là một người con gái đang đút cháo cho anh ăn từng thìa một. Anh rất vui vẻ há miệng ra nhận lấy.

Nụ cười trên môi tôi chợt tắt, cũng không còn hồi hộp như ban nãy nữa. Chỉ nhìn anh chăm chăm, có lẽ anh với cô gái ấy rất hợp với nhau. Cô ấy là con gái lai tây, mái tóc màu vàng xòa xuống ngang lưng, chiếc mũi cao thon gọn, đôi môi đỏ hồng lại tựa như đang cười, anh chỉ nhìn chăm chú vào cô gái đó. Cũng không để ý đến người đi vào là tôi.

Tôi từng hi vọng và tưởng tượng ra cảnh anh nhìn thấy tôi anh sẽ vui vẻ như thế nào. Sẽ hạnh phúc ra sao? Còn bây giờ, sự thật hoàn toàn là những điều ngược lại. Trong phút giây nào đó, tôi tự trách mình ngu ngốc, đáng lẽ đừng nên hi vọng quá nhiều rồi lại thất vọng như thế này.

Tôi đứng ở cửa hồi lâu không có ai để ý đến tôi, tôi đành cụp mắt xuống, khe khẽ gọi: “Anh...”

Anh quay đầu lại, lúc đầu ngạc nhiên nhìn tôi, rồi sau đó cười rất tươi đáp lại: “Em đến rồi hả? anh đợi em nãy giờ đấy”

“Anh đợi em?”

“Bố mẹ hôm qua có gọi cho anh bảo là ngày mai em sẽ đến, nhưng không ngờ lại đến sớm như vậy”

“Anh đã liên lạc lại với bố mẹ, sao không liên lạc với em” Tôi nói với anh như có vẻ trách móc. Đúng vậy, tôi đang trách anh vì sao lại không liên lạc với tôi.

“Mới ngày hôm qua thôi, anh nghĩ em đi thi về sẽ rất mệt nên anh không muốn làm phiền”

Anh vẫn cười, một nụ cười rất dịu dàng, một nụ cười làm người ta ấm áp. Nhưng tôi thấy anh sao lại xa lạ quá, không giống như người anh trai ngày nào cũng chạy quanh quẩn bên tôi. Rõ ràng là anh đã hứa, anh hứa sẽ giữ liên lạc với tôi thường xuyên. Nhưng vì chuyện học tôi đồng ý không liên lạc với anh một thời gian, nhưng khi anh có thể anh lại không liên lạc với tôi đầu tiên. Anh làm tôi lo lắng trên suốt quãng

đường đi, tôi còn lo lắng anh không có người nào chăm sóc. Nhưng nhìn qua cô gái kia, có lẽ sự lo lắng của tôi là dư thừa rồi.

“Em vào đây đi, Thiên Ân cứ luôn miệng nhắc đến em này giờ đây”

Giọng nói ngọt ngào vang lên, cô gái ấy nhìn tôi rất dịu dàng. Không hiểu sao khi nhìn thấy khuôn mặt ấy trong lòng tôi lại cảm thấy bức mình. Đi từng bước nặng nề đến bên cạnh giường anh, không giám tỏ những thái độ thân mật như trước kia, chỉ tạo khoảng cách đứng xa hai người.

“A, anh quên giới thiệu với em, đây là Dany, bạn học cùng lớp với anh. Trong thời gian anh bị bệnh cô ấy đã chăm sóc anh đấy”

Tôi nhìn qua Dany, không rõ cảm xúc. Chỉ gật đầu như đã nghe thấy rồi bảo: “Chào chị, em là Mẫn Mẫn, em gái của Thừa Ân”

Chị ấy cười hòa ái gật đầu nói: “Chị biết rồi, anh ấy kể về em rất nhiều đấy, chị nghe đến nỗi thuộc luôn cả tiểu sử của em luôn rồi”

Chị nói đùa, làm anh bật cười. còn tôi lại chẳng vui vẻ tí nào. Anh kể về tôi cho chị ấy nhiều đến vậy chắc hai người quen thân nhau lắm. Hành động thân mật ccuar hai người ban nãy tôi còn nhớ rất rõ ràng, tôi rất bức, nhưng không biết là bức vì cái gì. Cảm giác lúc ấy của tôi là muốn chạy đến tách hai người này ra, nhưng nghĩ lại mình có quyền gì mà làm vậy cơ chứ. Quyền làm em gái sao? Là em gái sao lại có quyền quan tâm đến đời sống riêng tư của anh trai cơ chứ, nhất là về mấy chuyện tình cảm vụn vặt lại không có khả năng.

Đúng là tôi ích kỉ, chỉ muốn giữ anh cho riêng mình, nhưng khi tôi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng tôi lại sinh ra cảm giác lo sợ, sợ một ngày nào đó sẽ mất anh.

6. Chương 6

“Tôi không muốn bản thân mình tốt bụng đến mức luôn nghĩ rằng mọi điều xảy ra với tôi đều là một loại ban ân. Nhưng tôi cũng không thể trở nên xấu xa mà chỉ nghĩ cho riêng mình. Bởi vì lúc đấy, tôi cảm thấy cô đơn đến lạ thường.”

Tôi ngồi xuống nhìn anh và chị Dany nói chuyện với nhau, một lát sau chị bảo có việc bận nên đi trước. Tôi từ khi đi vào đến bây giờ cũng chỉ mỉm cười cho có lệ. Khi chị đi rồi anh mới ra hiệu bảo là tôi đến gần anh ngồi xuống. Tôi cũng răm rắp nghe theo.

Anh đưa tay trái lên vuốt sợi tóc còn vương trên khóe mắt, đôi mắt anh sâu như nước nhưng lại rất tĩnh lặng, rất dịu dàng. Anh khe khẽ bảo:

“Nghe nói em vừa mới thi xong, em làm bài tốt chứ?”

Tôi nhìn anh, cũng chỉ gật đầu, không nói chuyện. Anh lấy làm lạ, bèn cười cho có lệ: “sao thế? Không phải là muốn gặp anh lắm sao? Bây giờ anh ở trước mặt em rồi, em không vui hả?”

Tôi bĩu môi lắc đầu, tỏ vẻ bất mãn rồi lại nói: “Không phải”

“Không phải vậy sao mặt em bí xị vậy, cười lên cho anh xem nào”

Tay kia của anh bị đau, nhưng vẫn cố gắng nhắc lên để nhéo má tôi, khuôn mặt tôi bị giầy vò đến khi không thấy được mắt mũi rõ rệt nữa anh mới cười thoải mái. Tôi vùng vằng để tránh khỏi, đứng xa hơn một chút mới bắt đầu nói chuyện.

“Chị Dany là ai thế?”

“Nhóc con, không phải ban nãy là anh có giới thiệu rồi hay sao, là bạn học với anh đấy”

Anh gõ đầu tôi một cái, đôi mắt hiện lên tia bất đắc dĩ.

“Nhưng nhìn hành động của hai người có vẻ như không đúng cho lắm?”

Tôi hỏi anh cũng như là đang trách móc anh. Không biết anh có nhận ra hay không, nhưng tôi có biết bao nhiêu là uất ức trong lòng.

Anh lại nhéo mũi tôi, nói đùa:” Em từ khi nào học theo mẹ đi giám thị anh rồi đấy hả?”

Tôi khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại nói với giọng gắt gỏng:” Anh nghiêm túc một chút đi”

“Rồi rồi, thật ra đó là bạn thân của anh”

Vừa nghe thấy chữ bạn thân xong tôi lại cảm thấy xem thường. Làm gì có chuyện bạn thân giữa nam và nữ, một trong hai không phát sinh tình cảm mới là lạ. Nhưng điều tôi không ngờ rằng chuyện này là nảy sinh trên người anh, tôi cũng không muốn hỏi thêm vì bản thân lại sợ nghe kết quả. Ngập ngừng hỏi:

“Anh, anh thích chị ấy đúng không?”

Nụ cười của anh chợt tắt. Anh nhìn tôi thật nghiêm túc, cũng không còn là vẻ cười đùa ban nãy. Tôi để ý rất kĩ, anh thở hắt hơi đôi khi lại thở dài. Anh im lặng từng nào, tim tôi đập anh từng đấy.

Lần đầu tiên kia tôi gặp anh sao bao nhiêu năm, đáng lẽ anh phải vui vẻ, phải hào hứng và quan tâm đến tôi hơn tất cả mọi thứ. Nhưng thứ tôi nhận lại được chỉ là tiếc thở dài và nỗi buồn man mác của một chàng trai đang yêu.

Tôi biết yêu là gì chứ, đối với tôi nó rất xa xỉ, trước vẫn vậy và sau này vẫn vậy. Nhưng đối với người khác, nó là một món quà vô giá mà ông trời đã ban cho, là một cột mốc mà con người ta muốn hướng tới.

Không khí trong phòng bệnh lại trở nên yên tĩnh. Một lâu sau, anh buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi môi mấp máy nói:

“Đúng vậy, nhưng cô ấy không chịu đồng ý”

“Vì sao vậy?”

“Con nít thì biết cái gì! À, nói cho anh nghe là việc thi cử em sao rồi”

Anh thay đổi sắc mặt rất nhanh. Đánh trống lảng, quay đầu hỏi về việc học tập của tôi. Tôi cũng không muốn biết nguyên nhân, cũng trả lời câu hỏi của anh:” Thi tốt”

“Vậy em đăng kí vào trường an ninh hả?”

“Không, em thi vào trường kinh tế”

Anh ngạc nhiên, khuôn mặt đanh lại, giọng nói có mất phần gắt gỏng:” Sao lại là trường kinh tế. Không phải trước khi đi cúng ta đã thống nhất là em thi vào trường an ninh rồi sao?”

Anh nói như vậy, bao nhiêu uất ức của tôi bị kìm nén bấy lâu cũng bật tuôn ra ngoài, tôi đứng dậy, nhìn thẳng vào anh và nói:” vậy anh đã hứa sẽ sàng liên lạc thường xuyên với em, anh có làm được không”

“Cái này là tại anh bận việc, sao có thể đánh đồng với tương lai của em được”

Anh tức giận nói. Đôi mắt tôi rưng rưng nhìn anh. Anh nào biết tôi đã lo lắng cho anh như thế nào. Tôi đã bị Bảo Anh mắng là ấu trĩ, bị mẹ giam trong nhà cho đến ngày thi. Vừa thi xong tôi liền ra sân bay để đi vào thăm anh. Chưa vui mừng kịp đã bị cảnh tượng chị Dany thân mật với anh là cho tôi buồn bã đến cười cũng cười không nổi. Chẳng lẽ anh không biết tôi học trường kinh tế là vì ai sao?

Những đêm tôi ngồi cô đơn học bài, vừa học vừa châu chực điện thoại. Lỡ như anh gọi về tôi không nghe máy được thì sao? Nhiều lần bài vở đến ngập cả đầu, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có. Bố mẹ thì đi làm cả ngày, nào có ai hiểu để an ủi tôi một câu hay là hỏi thăm tôi một lần cơ chứ. Tôi ghét cái cảm giác cô đơn đó, ghét những lần tôi ngồi một mình rồi không biết nên làm cái gì, nên trò chuyện cùng ai hay là nên tự do vui chơi một lần. Nhưng cuối cùng, cũng chỉ có tôi một mình.

Lúc đầu, tôi định sẵn là mình vào trước an ninh, nhưng cảm giác tủi thân, một mình làm tôi sợ hãi. Tôi nghĩ sau này nếu mình vào ngành đó chắc cũng sẽ buồn chán lắm. Đến khi nghe tin anh bị tai nạn, tôi lo

lắng cho anh hơn cả việc học của mình. Lúc đấy tôi mới nhận ra, tất cả mọi chuyện mình cố gắng cũng chỉ vì một lời hứa. Vậy nên tôi đã từ bỏ trường an ninh để vào trường kinh tế.

“Em không thích trường an ninh”

“Em đừng có bướng bỉnh như vậy nữa. Anh là người hiểu rõ em nhất, em thích học quân sự hơn tất cả mọi thứ. Rốt cuộc là vì sao em lại chọn trường kinh tế. Hả?”

Anh nói rất nặng lời, như là đang mắng tôi. Đúng vậy, đây là lần đầu tiên anh mắng tôi. Tôi chỉ biết uất ức, cắn chặt môi, quay người lại quật cường không nhìn thẳng vào anh. Không biết từ lúc nào có giọt nước mắt chất lẫn trên khuôn mặt, tôi không dám lau bởi sợ anh nhìn thấy.

Tôi không phải là người dễ dàng khóc như vậy. Người ta đánh tôi, mắng tôi, tôi vẫn không có một tí cảm xúc. Nhưng khi tôi chịu uất ức, khi không có ai hiểu cho mình, khi bản thân tôi phải chịu tất cả mọi thứ nhưng lại không dám hó hé một lời. Lúc ấy tôi mới thật sự khóc.

Anh không hiểu tôi, mấy năm xa cách làm anh trở thành một con người khác hẳn. Anh vì trách nhiệm, mà không ngó ngang gì đến cảm xúc của tôi và những gì tôi đã trải qua, điều này làm tôi bức mình lắm.

Anh ở sau, nhìn con người tôi run run. Cũng cảm nhận được lỗi của mình vì đã nặng lời. Bỗng ngồi dậy, khập khiễng đi đến, đưa tay ra ôm chặt tôi vào lòng. Vẫn như ngày nào, anh đưa tay vuốt nhẹ lưng như an ủi.

“Anh xin lỗi, nhưng đó là tương lai của em, anh cũng không thể làm ngơ được”

“Hức, anh không biết”

Rúc mặt trong lòng anh. Chỉ nói một nửa mặc kệ anh có hiểu hay không

“Ừ ừ, anh không biết”

Anh dỗ dành tôi rất nhẹ nhàng. Đây là lần thứ hai tôi khóc sau ngày đám tang của bố mẹ. Nhưng lần đó là tôi khóc nức nở, khóc không sợ một ai nhìn thấy, có thể khóc thoải mái. Còn lần này là đè nén, tôi là người lớn rồi, không thể khóc như vậy nữa. Nhất là trước mặt anh.

“Anh không biết đâu, thật ra em thích là ngành kinh tế, anh cứ thế mà mắng em”

“Có thật là em thích không?”

Anh vừa an ủi vừa hỏi, bởi anh rất nghi ngờ câu nói của tôi. Hồi nhỏ, tôi đã từng ước mơ làm cảnh sát, mà ước mơ thì sẽ không bao giờ thay đổi. Qua nhiều năm có thể thay đổi được đúng là điều kì lạ.

“Thật”

Tôi gật đầu rất chắc chắn, như đây là thật không phải là nói dối. Anh như vậy mà cứ tin.

“Thật xin lỗi, đã trách lầm em rồi. Lại đây xem nào, em gái anh đã lớn như thế nào rồi”

Anh buồn tôi ra rồi kéo tôi lại bên giường, đưa tay vuốt má của tôi rất nhẹ. Nhìn chăm chú tôi một lát rồi nói tiếp:” em bây giờ trưởng thành thật đấy, xinh đẹp hơn xưa rồi này. May sao em vẫn cứ nhỏ hơn anh một cái đầu”

“Em xinh đẹp thật hả? Không đùa em đấy chứ”

Theo tôi thấy thì tôi chỉ có khuôn hình dễ nhìn bắt mắt, nhưng lại không xinh đẹp.

“Thật mà, em gái của anh đẹp nhất”

Tôi nghe xong vừa thấy ngọt mà vừa thấy đắng. Cái từ “em gái của anh” nó như vị cà phê đen vậy, nhìn thì bắt mắt nhưng lại đắng thấu tận tim gan.

7. Chương 7

”Cô gặp anh vào một ngày nắng hạ,

Nước trong xanh,nắng ấm chiếu muôn nơi

Tôi gặp anh vào một ngày mưa lớn

Nước đóng băng, lạnh lẽo khắp đất trời”

Bạn có tin vào định mệnh không? Tôi thì tin là có đấy, chỉ là không xuất hiện một cách rõ rệt. Tôi nhớ trong phật giáo, người ta đã từng nói rằng, con người ta gặp nhau là cái duyên và đến với nhau chính là cái phận. Mà đã là có phận nhất định sẽ trường tồn.

Tôi nghe cái này là khi ở nhà với bố mẹ, lúc đấy tôi còn nhỏ không hiểu câu gì. Sau này nhìn lại trường hợp của mình tôi mới hiểu. Tôi nghĩ tôi và anh chính là có phận, có phận mới có thể làm được anh em. Chứ nhiều người muốn làm em gái của anh lắm, bởi anh hiền lành, anh ôn nhu lại hiểu rõ tâm lý con gái. Có thể biết tôi cần gì và muốn làm gì để giúp đỡ. Nhưng rốt cuộc người anh quan tâm nhất vẫn chính là tôi.

Trong thời gian anh xa nhà để học đại học, tôi không hỏi anh đã trải qua những gì vì tôi muốn bản thân mình tự tìm hiểu. Anh đã biết được trước là tôi sẽ chuyển lên đây nên anh chuẩn bị cho tôi phòng riêng. Nhà tôi cũng thuộc nhà khá giả, với thời gian anh đi học đã dành dụm được một số tiền đủ để mua một căn hộ nho nhỏ. Tôi vào nhà anh ở với vai trò là một người em, ai cũng nhìn tôi với ánh mắt đầy hâm mộ.

Nghĩ lại, người ta hâm mộ cũng thấy đúng, tôi có ngoại hình cũng tạm ổn, học giỏi, lại có gia đình khá giả, chưa kể đến còn có một người anh đẹp trai lại biết quan tâm em gái đến thế. Cuộc sống này luôn làm người ta mong ước mà.

Nhưng chung quy lại, họ vẫn nhìn vào vẻ bề ngoài để phán xét con người. Chứ họ nào đâu hiểu được tôi đã trải qua những gì. Cái khó khăn nhất không phải là khó khăn về mặt tài chính mà chính là khó khăn về mặt tinh thần. Chỉ cần có một suy nghĩ tiêu cực thôi, con người sẽ rơi vào bế tắc.

Tôi sống ở nhà anh rất vui vẻ, ngày ngày anh đi học về cũng chịu khó vào bếp nấu cho tôi ăn. Bệnh tình anh cũng chuyển biến tốt, vì vậy việc trong nhà anh cũng dành hết. Người ta bảo, đàn ông con trai kiêng kị nhất là việc bếp núc, nhưng tôi thấy anh thân thiện với cái bếp hơn tôi nhiều.

Khi tôi nhận được giấy báo đậu, không hiểu sao trong lòng lại man mác buồn. Nhưng vẫn cố mỉm cười thật rạng rỡ chạy đi tìm anh để thông báo cho anh biết. Anh mỉm cười, đưa tay vuốt đầu tôi và bảo:” Em giỏi nhỉ! Đậu được trường kinh thế luôn đấy”

Tôi bĩu môi, bất mãn nói:” Anh thi được bộ em thi thì không được hả?”

Anh khẽ cười:” Đâu có, anh khen thật lòng đấy”

”Nhưng em thấy anh chẳng có tí biểu hiện nào là thật lòng cả”

”Thật ra khi nghe tin em đậu vào trường kinh tế. Anh cũng không vui mừng lắm, cũng không hiểu tại sao nữa. Đang lí ra là phải vui mừng thay cho em mới phải nhỉ”

Anh ngồi bên cửa sổ, xuyên qua ánh nắng chiều tà. Đôi mắt anh nhẹ nhàng như mây, dịu dàng như nước. Dù anh vui, hay buồn anh vẫn cứ mãi dịu dàng như vậy. Có lẽ, anh cũng có cảm nhận giống tôi, cũng không vui vẻ chút nào khi thấy tờ báo thi đậu. Nhiều người có thể vui mừng nhảy cẫng lên, nhiều người cũng vui mừng đến nỗi rơi nước mắt, còn tôi thì ngược lại. Không vui cũng chẳng buồn.

”À, trước khi vào trường, người ta yêu cầu em làm bộ hồ sơ khảo sát xem năng lực em thế nào đấy?”

”Hả? Phải như thế nữa ư, vậy thì mệt lắm”

Tôi lười nhác tựa đầu vào người anh. Nhìn đi nhìn lại tờ giấy, vô thức nói.

”Chứ sao nữa! Đã bảo là học trường này không dễ đâu”

Anh cứ nhắc đi nhắc lại mãi. Tôi cũng hiểu anh ám chỉ điều gì. Chắc trong lòng anh vẫn vướng mắc chuyện tôi chọn vào trường kinh tế thay vì trường an ninh. Nắm lấy cánh tay đang vuốt tóc của tôi, khẽ bảo:” Anh à, em thích học ngành kinh tế. Dù khó thế nào em vẫn muốn học”

“Ừ, có gì không hiểu cứ hỏi anh là được”

“Bộ hồ sơ khảo sát ban nãy anh nói là làm những gì ấy nhỉ?”

“Chỉ là đi từng nhà phỏng vấn thôi, em chịu khó một chút là được”

Tôi lại lần nữa nhăn mặt:” Phỏng vấn á, sao giống như phóng viên thế?”

“Đâu có. Làm trong giới marketing điều phải có tài giao tiếp để đi tiếp thị khách hàng. Đó là điều mấu chốt đấy”

“À, ra là vậy. Em đói quá, đi ăn gì đi anh”

Tôi ngồi bật dậy nhìn anh. Hầu như được gần anh là người tôi linh động hẳn. Anh cũng đứng dậy, bật cười rồi nhéo mũi tôi một cái:” Quý tham ăn”

Âm thầm lè lưỡi, không chịu thua đáp trả:” Là quý mà được ăn no là tốt rồi”

Hai chúng tôi đến một khu phố nhỏ. Phố này là phố dành cho sinh viên. Đồ ăn nơi đây vừa ngon vừa rẻ nên tôi gọi rất nhiều đồ. Nhiều nhất là đùi gà rán. Ngồi hí hửng nhìn xung quanh rồi lại nhìn sắc mặt từng người.

Con người bây giờ có nhu cầu đi theo cái đẹp. Anh đẹp trai như vậy, muốn không bị người khác chú ý là chuyện không thể. Nhưng đang ăn mà có người nhìn cũng không hay, ăn rất mất tự nhiên. Có khi nào người ta chụp hình anh đăng lên báo rồi có cả ảnh tôi không đấy, với cái thể ăn của tôi nhất định sẽ gây bão cộng đồng mạng cho mà xem.

Nghĩ đến đây, tôi lại bực mình nhìn chăm chăm vào anh. Anh lấy làm lạ, bèn hỏi:” Trên mặt anh dính cái gì à?”

“Dính được cái gì thì may rồi. Anh không thấy người ta nhìn anh nhiều lắm hả?”

Anh để ý đến lời tôi nói. Nhìn xung quanh một hồi cũng hiểu ra:” Người ta nhìn thì kệ người ta. Dù sao sắc đẹp cũng đâu phải là do anh quyết định đâu”

Tôi bắt đầu đi lắc đầu. Anh không biết là người ta quan trọng vấn đề sắc đẹp đến cỡ nào. Có người còn tốn ra hàng trăm triệu chỉ để đi phẫu thuật thẩm mỹ mũi. Còn anh, sắc đẹp như mua bán rau ngoài chợ. Có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

“Thật là, vài bữa nữa anh xấu đi rồi mới biết”

Anh lại đưa tay nhéo nhẹ đầu mũi tôi, cười cười bảo:” Đợi anh xấu lúc đấy em cũng già rồi”

“Ý anh bảo là em xấu hơn anh hả? Nằm mơ đi”

“Rồi rồi, em gái anh đẹp nhất”

Đang hí hửng cãi nhau với anh. Liền nghe thấy từ “em gái anh” lòng tôi bỗng nặng nề. Khuôn mặt xị xuống không nói chuyện với anh nữa. Buồn bực ngồi đợi món ăn. Cảm giác này thật không thể tả. Đến chính bản thân tôi, tôi cũng chẳng biết đây là cảm giác gì.

Khi đùi gà được bưng lên, tôi ngồi bốc từng cái để ăn. Tay anh bị đau nên không ăn được. Chỉ gọi món súp lên rồi lấy thìa múc. Anh ăn rất chậm rãi, giống mấy người trong phim Hàn Quốc thường hay ăn, tôi nhìn anh bĩu môi bất mãn, đến việc ăn thôi cũng cầu kì phức tạp như vậy.

“A, chị Dany kia”

Thấy chị Dany quen thuộc đi lướt qua. Tôi để ý đến, vừa ăn vừa chỉ để anh nhìn thấy. Anh cúi đầu không nhìn, giọng nói trầm thấp vang lên:” Em ăn đi, kệ chị ấy”

Tôi chớp chớp mắt không hiểu:” Không phải anh nói gai người là bạn thân mà”

“Không phải”

Anh nói rất nặng nề làm tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi chỉ biết là anh với chị ấy đang có chuyện cãi nhau nên hai người mới lờ nhau như thế. Tôi còn nhớ rất rõ nụ cười hạnh phúc của anh khi được chị ấy đút cho ăn. Lúc đấy anh còn vui vẻ hơn khi thấy tôi rất nhiều.

Bỗng dưng trong lòng tôi lại sinh ra cảm giác ghen tị. Trong lòng tôi cứ đinh ninh tôi là người quan trọng nhất, nhưng khi đến đây tôi mới biết mọi chuyện đâu phải đơn giản như thế. Chuyện xưa tôi vẫn nhớ nhưng có lẽ anh đã quên mất rồi.

Nếu như được ước, tôi chỉ ước thời gian quay lại. Tôi chỉ ước ngày đó anh không rời nhà đi để học đại học, tôi ước chúng tôi mãi là hai đứa trẻ. Nhưng tôi viết bản thân mình không thể quay ngược thời gian, có nhiều chuyện xảy ra tôi lại học được cách chấp nhận hiện thực. Mong chờ vào tương lai chứ không muốn nhìn về quá khứ, bởi nó có tốt đẹp như thế nào, đau thương ra làm sao thì nó mãi mãi chỉ là kí ức.

Nhìn anh chăm chú ăn phần cơm của mình, tôi lại cảm thấy anh cô đơn đến lạ kì. Nhưng tôi tin tưởng rằng, bản thân mình có thể thay đổi được, có thể dẫn dắt tình cảm của chúng tôi quay lại như lúc ban đầu. Bởi vì tin tưởng điều ấy, nên tôi mới vui mừng, gấp thức ăn đưa cho anh. Anh nhìn thấy tôi vô tư cười, anh cũng không đành lòng mà cười theo.

Dù bữa ăn không được trọn vẹn nhưng lại rất hạnh phúc. Trên đường về tôi vừa đi vừa hỏi: “Anh, kể cho em chuyện của anh và chị Dany có được hay không?”

8. Chương 8

Anh nghe tôi hỏi xong, thần thờ một lát rồi lại lắc đầu. Vẫn cười khẽ đưa tay lên xoa đầu tôi như xem tôi là một đứa con nít. Tôi ương bướng chạy theo sau, cố ý đi đến gần anh rồi hỏi tiếp: “Anh ơi, anh nói cho em biết đi mà”

“Về nhà thôi”

“Anh nói cho em nghe một chút thôi, em hứa sẽ không nói với ai đâu”

Anh và tôi đang đi trên đường về. ánh mặt trời đã lặn xuống từ lâu, những ngọn đèn ven đường đã được bật sáng. Anh đi trước, tôi chạy theo sau, vừa đu tôi vừa năn nỉ hỏi. Bỗng anh quay đầu lại khiến tôi bất cẩn đâm vào lưng anh. Bị đau nên dừng tay lên xoa xoa cánh mũi của mình để đỡ hơn một chút. Anh nhìn tôi, khuôn mặt trở nên rất bí ẩn, thấp thoáng đâu đó trên môi là nụ cười nhưng được che dấu bởi khuôn mặt nghiêm túc.

“Em hứa chứ?”

Tôi gật đầu lia lịa, đôi mắt mừng rỡ nhìn anh: “Hứa, hứa, em hứa mà”

“Vậy...” Anh nói kéo dài một hơi, lồng ngực tôi đập mạnh hơn để chú ý nghe anh nói. Sợ sẽ nghe lọt một chữ nào. Ai ngờ anh lại như cũ cốc đầu tôi một cái rồi bảo:

” Anh càng không muốn cho em biết”

Đầu tôi như bốc hỏa, đứng trân trân tại chỗ nhìn anh đi xa. Tức giận đi từng bước tới gần anh, bất mãn nói: “Sao lại không cho em biết được? Em có nói với ai đâu”

“Em là con nít, không hiểu được đâu”

“Ồ, em là thiếu nữ rồi đấy, em hơn mười tám tuổi rồi, con nít gì nữa”

“Đúng là đồ ngốc, dù em có già đến mấy thì vẫn là con nít”

Quả thật lời anh nói làm tôi ngây ngô không hiểu một chút nào. Nhưng quả thật anh đã thành công trong việc đánh lạc hướng tôi. Trên đường đi mãi cãi nhau với anh về chuyện tôi không còn là con nít nữa, nhiều

lần tôi ngớ ngẩn đem mấy cái ví dụ ra để chứng minh làm anh bật cười. Nhưng đêm về, trước khi ngủ tôi bỗng nhớ ra là mình đang hỏi anh về chuyện của chị Dany.

Quả thật tôi đúng là đồ ngốc mà, bình thường khôn khéo lắm, đến khi gặp chuyện của anh tôi lại có suy nghĩ lệch đi. Lại nhớ đến chuyện hồi nhỏ, tôi dù là con nít nhưng sống rất thực dụng. Bởi bố mẹ tôi cãi nhau đều vì vấn đề tiền bạc nên khi ấy tôi chỉ thấy tiền là quan trọng nhất, rồi tự nhủ với lòng rằng sau này phải làm ngành gì đó để kiếm tiền thật nhiều thật nhiều. Cứ hễ gặp ông bà là tôi chỉ quan tâm đến việc ông bà có cho mình tiền hay không. Hay cứ đi chơi với ai đó, là cứ nghĩ rằng người ta sẽ cho mình cái gì. Nhưng khi bố mẹ mất, tôi gặp được anh, có một gia đình mới. Chuyện tiền tài vật chất tôi cũng chẳng thêm suy nghĩ đến, bởi lúc ấy tôi cô đơn lắm, một đứa trẻ mất đi bố mẹ trong một tai nạn khủng khiếp như vậy ai mà không sợ hãi. Nhưng khi bên cạnh anh tôi mới thấy an tâm. Vì vậy đến tận bây giờ trong lòng tôi đều là bóng dáng của anh, dù sau này tôi học ngành kinh tế, tiền tài không ổn định nhưng ít nhất khi có anh bản thân tôi cũng cảm thấy an ủi một phần.

Từ khi tôi chuyển về sống với anh, hầu như là tôi không thấy chị Dany lần nào, mỗi lần tôi nhắc đến chị ấy là anh toàn né tránh. Tôi biết là anh thích chị ấy, cảm giác thích một người chính là khi nhắc đến tên thôi cũng làm con người ta tắt đi nụ cười đang nở trên môi. Tôi để ý đến anh nhiều lần, hễ nghe tên Dany anh lại có chút man mác buồn rồi không muốn nói chuyện với người nào khác.

Nhìn anh như vậy, lòng tôi cũng ần ần đau đau, nhưng chẳng giúp được gì. Chỉ hi vọng rằng anh sẽ mau quên chị ấy. Và cũng mong chị ấy không xuất hiện trước mặt anh lần nào nữa. Có lẽ là tôi ích kỉ, chỉ muốn giữ lấy yêu thương cho riêng bản thân mình. Nhưng nếu như tôi không ích kỉ như vậy, người đau thương sẽ là tôi.

Dần đến ngày vào trường nhập học. Vẫn như lần đầu, anh dẫn tay tôi đi vào quảng trường đại học, tôi cũng chẳng bỏ ngỡ gì. Chỉ vào lớp rồi nhận một bộ hồ sơ làm bài tập đi khảo sát. Nhiệm vụ của tôi là phải hoàn thành trước một tuần, đi phỏng vấn từng nhà trong khu vực mình đang sống về vấn đề dịch vụ mà họ đang dùng hiện nay.

Quả thật, bộ đề họ ra cho tôi không khó, nhưng đối với những thứ mình không thích thì không tài nào làm được. Nhưng cũng đành chịu, nếu tôi không làm được thì họ sẽ gửi tôi vào một lớp dưới để đào tạo lại đến khi nào có thể hoàn thành bộ đề thì thôi. Tôi cũng chẳng mong muốn gì, mới đầu năm đã thất bại thì sau này cũng chẳng tiến bộ được tí nào. Vì vậy tôi quyết tâm hoàn thành bằng được.

“Uả, em đi đâu đấy, không ăn cơm hả?”

Giọng của anh từ trong bếp vọng ra ngoài, tôi vừa mang giày vừa nghe xong liền trả lời: “Không đâu, em còn phải đi phỏng vấn”

Vừa nói xong chạy nhanh như bay ra ngoài, tôi con chưa quên được nụ cười thách thức của anh khi tôi cầm tập hồ sơ về. Lúc trước anh cũng vậy, nhưng dễ dãi hơn tôi nhiều, chỉ cần đi phỏng vấn hai ba người ngoài đường là xong. Với khuôn mặt đẹp trai và cách ăn nói dịu dàng của anh hiển nhiên là hoàn thành thành công và vượt quá dự kiến ban đầu. Còn tôi phải mặt dày mày dạn giữa trưa nắng đi gõ cửa từng nhà, vào để phỏng vấn họ.

Dù họ vẫn trả lời tận tình nhưng tôi cảm giác là họ không thích lắm. Bởi sự có mặt của tôi đã quấy rầy họ, một phần con lại cũng bởi vì những câu hỏi mà tôi chuẩn bị sẵn khá riêng tư nên người ta không thích trả lời, ví dụ như:

“Vậy xin hỏi, lương một tháng của cô chú là bao nhiêu tiền?” Hoặc là: “Con cháu của cô chú đang dùng hãng điện thoại gì, loại nước nào?” Và đặc biệt hơn là: “Đồ lót của cô chú được mua với giá bao nhiêu tiền?”

Nếu như có người đến hỏi tôi những câu hỏi này, kiểu gì cũng không đợi người trar lời, tôi đã cầm chổi đánh bay người ta ra ngoài. Nhưng nhu cầu công việc nó phải thế, những vấn đề mấu chốt phục vụ cho việc buôn bán, dù đúng hay sai cũng phải hỏi. Người ta trả lời thật tình thì mình ghi nhận, người ta trả lời không đúng thì mình phải tìm hiểu.

Có lần, đến hai căn hộ cuối ở nơi tôi đang sống. Nhìn lại mình cũng gần hoàn thành nên ui mừng gõ cửa rồi đi vào. Vừa vào tôi liền gặp được một bà cô khá trẻ. Bà khó chịu mời tôi xuống ghế. Tôi vẫn lời các câu hỏi cũ rít ra để hỏi:

“Xin hỏi, không biết bộ đồ trên người bà bán với giá bao nhiêu tiền?”

Bà ta hất cằm lên, tỏ vẻ quý phái rồi trả lời: “Tổng quan là hơn chục triệu đấy, chưa tính cái quần tôi đang mang là trên hai triệu rồi”

Tôi nghe xong hoảng hồn, nhìn thật kĩ áo quần của bà, thấy quen mắt, vô thức đáp lại:

“Cái này hôm qua tôi mới thấy ngoài chợ, bây giờ nó đang còn thanh lí hàng đồng gia đấy”

Không hiểu sao bà bỗng tức giận quát: “Đồ trên người tôi sao lại có thể so sánh với hàng hóa ngoài chợ, cô đúng là không có mắt. Đi, đi ra khỏi nhà tôi ngay”

Bà vừa nói vừa đẩy tôi đi ra khỏi cửa, tôi nghĩ bà hiểu nhầm nên phân minh cho chính mình: “Không, tôi chỉ nói là mẫu mã giống thôi mà”

Bà đẩy tôi ra khỏi cửa. Đứng trước bao nhiêu người, khuôn mặt bà cũng hòa hoãn đi một chút. ánh mắt tôi vô tình nhìn thấy chiếc áo màu trắng bà đang mang, vô ý nói lớn tiếng:

“A, cái áo này hôm qua tôi thấy họ bán ven đường này, nhãn mác y hệt luôn”

Nhiều người bỗng quay lại nhìn. Bà tức giận không thể quát tôi được, liền đóng cửa lại cái rầm thật to. Còn tôi đứng như đá ở trước cửa, quả thật đến bây giờ tôi vẫn chẳng thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Sao bà ta có thể tức giận vô lý như vậy nhỉ.

“Xoảng” Không biết nước từ đâu rơi xuống ào ào làm tôi ướt từ trên xuống dưới. Tôi ngẩng đầu lên nhìn trên tầng, thấy bà ban nãy cầm một cái xô to dùng hếch mắt lên nhìn tôi rồi quay lưng lại bỏ đi. Tôi xác định là đồng nước này là bà ta đổ xuống trên đầu tôi. Nhưng tôi vẫn không hiểu, rốt cuộc bà ta tức giận tôi là vì cái gì.

Người tôi bây giờ ướt như chuột lột, từ tóc tai đến giày, không chỗ nào là không bị thấm nước. Tính vào trong kia làm rõ ràng với bà một trận nhưng nhà người ta đã đóng cửa, nếu gõ cửa chắc chắn họ cũng không cho vào. Tôi mang túi xách lên tính đi qua nhà còn lại, nhưng mỗi tội là người tôi ướt hết. Vào nhà họ chắc người ta không thích nên cũng đành lủi thủi về nhà một mình.

Tôi đi từ ban sáng đến bây giờ cũng đã xê chiều, mặt trời có nhẹ hơn một chút, đi thật nhanh để chạy về nhà. Bỗng có một tấm áo to khoác lên người tôi, có chút ấm áp hòa vào người làm tôi đỡ cảm thấy lạnh hơn một chút, tôi ngẩng đầu lên tính nói cảm ơn nhưng khi nhìn vào khuôn mặt ấy tôi lại cảm nín, không thể nói nên lời.

“Sao lại là cậu?”

9. Chương 9

Cậu ấy nhìn tôi, tôi cũng nhìn cậu ấy. Cuộc gặp gỡ này quả thật rất bất ngờ, tôi cứ nghĩ, khi lên vùng đất thành phố xa xôi này sẽ không bao giờ gặp bất cứ một người thân nào nữa. Chỉ có tôi và anh, hai anh em sẽ nương tựa lẫn nhau mà sống. Ngay cả Bảo Anh cũng không biết tôi đến đây hổng hồ gì là cậu ta.

Nhưng người đứng trước mắt tôi chính là người mà tôi chưa bao giờ ngờ đến, cậu nhóc nhát gan ngày ngày cứ chạy theo sau lưng tôi. Vừa muốn gặp tôi lại vừa sợ tôi mắng, tôi bây giờ đã lên đại học, cậu ấy hiện tại đang học trường cấp ba. Sao lại ở đây được?

Cậu ta nhìn tôi, ánh mắt trầm ổn, như không còn có vẻ nhát gan như bình thường nữa, cũng không sợ sệt như lúc trước, cậu nhìn tôi thật lâu cuối cùng cũng nói: “Em đi tìm chị?”

Nghe xong, trong lòng tôi bỗng dưng hiện lên cảm giác chán ghét song cũng cảm thấy có lỗi. Bởi vì mình mà cậu ta phải lặn lội đến tận đây, nhưng tôi thích sự độc lập. Không thích những ai đi theo mình, đặc biệt là càng không thích người nào dính lấy tôi như đĩa. Dù có tình cảm với tôi thì sao chứ? Tôi tính cởi chiếc áo khoác đang ở trên người mình ra thì tay bị cậu ta giữ lại. Tôi nhìn theo, cười khẩy một tiếng:

“Cậu hay nhỉ? Mới mấy ngày không gặp mà gan đã lớn hơn rồi đấy”

Nghe tôi nói xong, tay cậu ấy hơi run run nhưng vẫn kiên định giữ chặt lấy áo, bảo:” Chị đang bị ướt, trời lại nắng, rất dễ bị cảm lạnh”

Tôi hơi bất ngờ, nhưng vẫn bực mình nói:” Tôi cảm lạnh thì liên qua gì đến cậu? Lo về mà học bài đi, đừng lo chuyện bao đồng”

“Được, em về ngay đây, chị nhớ mang áo này đến khi về nhà nhé.”

Hóa ra là cậu ta sợ tôi bị cảm. Tôi cũng chẳng muốn dính thêm chuyện gì nên hất tay cậu ra, kéo chiếc áo lại phủ kín trên người. Lạnh nhạt nói:” Đừng bao giờ đến đây nữa”

Cậu nghe xong cúi đầu, giọng nói rất nhỏ, cúi đầu đáp lại:” Em chuyển trường lên đây học rồi”

Tôi có phần ngạc nhiên, suy nghĩ một chút đồng thời cũng xoay lưng lại đi về, bỏ lại một câu:”Đừng bao giờ để tôi nhìn thấy mặt cậu”

Không biết sắc mặt cậu ấy như thế nào, nhưng tôi đoán chắc rằng cậu ta sẽ buồn lắm. Chắc cũng khóc nữa cơ, bởi người mà tôi quen biết rất nhút nhát, dễ khóc nhưng lại thẳng thắn hiền lành, có thêm một chút galang. Cậu ấy rất tốt, trong lòng tôi biết như vậy, nhưng tôi biết tốt nhất là nên dứt khoát. Không phải là vì tôi không thích cậu, mà là vì tôi không thể thích cậu, hai chúng tôi quá khác biệt.

Cậu là Xuân Khoa, thua tôi một lớp. Lần đầu tôi và cậu gặp nhau chính là trong sân trường, cậu bị nhiều người bắt nạt, ngồi khóc một mình trong góc cây cổ thụ ngoài sân vận động. Lúc ấy tôi được nhiều người quý mến, lại có người anh trai nổi bật, thành tích học tập tôi cũng khá tốt nên đi đâu người ta cũng kiêng nể một phần.

Ngày ấy anh đi, tôi buồn chán đi dạo quanh một vòng sân trường lại bắt gặp được cậu đang bị một đám người vây quanh. Tôi tò mò đi vào, thật ra tôi cũng chẳng có ý định giúp đỡ. Nhưng khi nhìn thấy cậu như vậy, trong lòng tôi lại nhớ đến hình ảnh mình ngày xưa, chỉ biết ôm chặt đầu gối của mình mà khóc trong góc tối. Lúc ấy tôi lại sinh ra cảm giác thương hại nên đứng ra thay mặt giúp đỡ. Ai ngờ từ đó về sau cậu ta ngày nào cũng leo đèo theo sau lưng tôi làm tôi phát bực. Nhiều lúc tôi hối hận, sao lúc ấy mình lại giúp cậu ta cơ chứ?

Vừa đi vừa suy nghĩ không biết kinh đã về nhà lúc nào. Có lẽ bởi tôi về muộn nên anh trai đã đứng trước cửa nhà từ lâu để đợi. Anh chú ý đến con người ướt như chuột lột của tôi, neho mắt lại rồi chạy đến hỏi:

“Em bị sao thế này?”

Vì bất ngờ nên tôi chỉ giữ chặt cái áo mình đang mang trong người rồi bảo:”Người ta đang tưới cây, em vô tình đi ngang qua nên bị ướt thôi”

“Có thật không đây? Bị ướt đến như thế này rồi còn bảo là người ta tưới hả?”

Anh rầy khó chịu nhìn tôi, tôi đóng kịch như thật, cười hì hì chạy đến chỗ anh, kéo tay anh đi:” Em dẫn anh đến nhà người ta hỏi cho rõ ràng nhé, đỡ sau này lại nghi ngờ em”

Anh thở hắt hơi, kéo tôi lại, ánh mắt lo lắng nhìn tôi một lượt. Đưa tay vuốt sợi tóc ướt át qua một bên:” Sau này đừng làm anh lo lắng như vậy nữa”

Tôi gật đầu rất chắc chắn:” Em nhớ rồi”

“Cái áo này ở đâu ra ”

“À, người ta đền bù cho đấy”

Anh gật đầu, không nói gì nữa rồi đi thẳng vào nhà. Tôi biết là anh đã giận rồi, chắc anh giận vì tôi không biết chăm lo vào bản thân mình. Và chắc anh cũng đang giận về tôi nhận áo của người ta. Tôi đành chạy theo vào nhà, cũng quên luôn cả việc cởi dép.

“Anh ơi, anh đang giận em hả?”

“Vào đây”

Anh đứng trước phòng tắm. Ngoắc tay bảo tôi vào. Tôi vâng lời đi theo, chuẩn bị tinh thần để anh có cái đầu hoặc nhéo mũi. Nhưng không ngờ rằng, anh cởi chiếc áo trên người tôi ra, thay vào đó là chiếc khăn tắm của anh. Hành động của anh rất nhanh làm tôi không kịp phản bác.

“Em vào tắm đi, mang đồ ướt lâu không tốt cho sức khỏe”

“Ơ, còn áo?”

“Để anh cất cho, tắm nhanh đi”

Anh hối thúc tôi đi vào. Chưa kịp nói xong anh liền đóng cửa lại.

Tắm rửa sạch sẽ còn tôi liền mở cửa đi ra ngoài. Thấy anh ngồi nhìn chăm chăm vào chiếc áo. Liền cảm thấy khó hiểu nên đến ngồi cạnh anh. Cũng nhìn chăm chú vào chiếc áo mà không nói câu gì?

Có vẻ như lần này anh rất nghiêm túc hỏi: “Em đã hoàn thành xong bộ hồ sơ chưa?”

“Còn một nhà nữa anh ạ, chắc mai em mới đi được”

“Nếu vậy thì nghỉ ngơi đi, anh đi thay cho”

Tôi hơi bất ngờ, nhưng lại hỏi: “Sao vậy? Anh còn việc học nữa mà”

Anh đưa tay lên xoa đầu tôi. Nói rất nhẹ nhàng: “Không gặp em thì thôi, nhưng đã gặp em rồi, khi em bị gì đó là anh lại không chịu được. Dù là sự cố nhỏ nhỏ vẫn thế, sau này đừng làm anh lo lắng như vậy nữa”

Tôi cảm động suýt nữa chảy nước mắt. Hóa ra anh giận là vì lo lắng cho tôi, tôi ghen ngào nói:

“Anh tốt với em quá”

“Cô bé ngốc này, không tốt với em thì tốt với ai. Sau này em có chồng, tránh để em về đến trả thù anh vì không chăm sóc em chu đáo”

Tôi đang vui mừng, nghe xong liền bĩu môi bảo: “em không lấy chồng đâu, em muốn ở với anh cơ”

“Sao có thể ở với anh mãi được, khi em gặp được người mình yêu, em sẽ nghĩ khác” - nói đến đây, ánh mắt anh nhìn về nơi xa xăm. Nơi mà tôi không bao giờ có thể chạm đến được. Tôi thở dài rồi nói nhẹ.

“Hay em yêu anh có được hay không? Sống với anh mãi như thế này thật tốt biết bao nhiêu”

Đúng là ở với anh tôi thấy rất hạnh phúc, tôi có cảm giác như mình là một quả trứng được nướng chiều, áo quần có anh giặt, đồ ăn có anh nấu, lâu lâu anh lại lên tâm sự với tôi về nhiều chuyện. Như vậy thật là tốt biết bao.

Nghe tôi nói vậy, anh thoáng giật mình một cái, quay qua nhìn tôi, đưa tay sờ lên trán tôi rồi bảo: “Em bị sốt hả? Bộ em có biết tình yêu nam nữ là gì hay không?”

Tôi vừa gật gật, lại lắc đầu xong rồi sau đó là gật đầu nói: “Em biết”

Anh phì cười một cái, đặt chiếc áo xuống bàn rồi đi vào bếp: “Đúng là ngốc, em ăn cơm bây giờ nhé? Anh nấu sẵn rồi!”

Nhìn theo bóng dáng anh mà nụ cười tôi tắt hẳn. Anh không bao giờ biết là tôi đang nói thật hay nói dối. Bởi vì tôi đã là một người trưởng thành, không giống như một cô nhóc chỉ biết khóc cười vô tư trước mặt anh nữa rồi.

Tôi biết tình yêu là gì chứ, nó như một cái hồ sâu chứa đầy những gai nhọn đâm vào tim, vừa rát vừa đau nhưng cũng chẳng thể rút nó ra được.

Tình cảm giữa tôi và anh chỉ đơn thuần là tình cảm anh em hay sao? Có lẽ là vậy, chỉ là anh em mà thôi....

Hôm nay anh nấu ăn rất lạ, không ngon như ngày thường. Tôi cũng rất muốn hỏi anh, nhưng nhìn anh nghiêm túc như vậy tôi cũng chẳng dám hỏi. Rửa chén bát xong tôi đi dọn từng phòng bởi vì mai là chủ nhật nên tôi có thể nghỉ ngơi. Dù mọi việc trong nhà là anh làm, nhưng giúp anh được việc gì thì cứ giúp, tôi cũng không phải loại người thích phụ thuộc vào người khác.

Anh có chút việc đi ra ngoài, tôi đi vào phòng anh dọn dẹp thật kĩ. Bỗng có một quyển sổ từ thùng rác rơi ra, nhìn nó cũng rất mới, đặc biệt trang trí rất bắt mắt. Tranh thủ lúc không có anh tôi liền lấy mở ra xem. Những dòng chữ xinh đẹp, thẳng tắp viết nguyên trên những tờ giấy, trong đó có cả hình ảnh lẫn hai bức thư, tôi đặt dễ lau nhà qua một bên. Rồi cầm nó lên, tay run run cố giữ vững, con người tôi cứng lại, không thể nói được gì.

10. Chương 10

Tôi đọc quyển sổ ấy còn, cụp mắt xuống không nói một hai lời mà ném đi. Tôi nghĩ mình đã đọc cái không nên đọc, và biết những cái mình không muốn biết.

Ánh mắt tôi xa xăm nhìn ra ngoài trời, bầu trời tối đen không có một ngôi sao nào. Làm mưa hiu hắt thổi nhẹ qua những tán lá cây dưới sân cường, bỗng trong lòng tôi thấy trống rỗng quá. Cũng bỏ đi công việc mình đang làm lỡ mà chạy ra ngoài hiên nhà, ngồi một góc trong sân.

Tôi biết là anh thích chị Danh, nhưng tôi lại không biết anh thích chị đến mức này. Những dòng chữ thẳng tắp cứ viết đều đều theo một mạch cảm xúc, tôi đọc xong như muốn hòa nhập luôn vào trong đó. Bởi vì tôi hòa nhập được, tôi viết được cảm xúc của anh nên lòng tôi mới đau đớn như thế này.

Anh đau một phần, tôi lại đau hai phần. Bởi trong lòng tôi biết, tình cảm mới chớm nở như chồi non chính là thứ tình cảm yếu đuối nhất. Nhưng bản thân tôi lại không thể mạnh mẽ.

Anh quen chị Dany trước cả tôi. Khi ấy hai người là họ hàng với nhau, khi chị Danh chuyển đi, anh chỉ chơi có một mình. Một thời gian sau tôi mới được nhận làm con nuôi. Anh đi học khoa kinh tế, một phần bởi trách nhiệm, một phần bởi ước mơ, nhưng cũng một phần là vì chị Dany.

Nhưng khi anh đi, anh nào đâu nhớ đến còn có người em gái suốt ngày mong ngóng chờ mong anh về. Trong cuốn sổ nhật kí đó, từ nhỏ đến lớn, một chữ cũng không có tên tôi. Giống như tôi chỉ là một người bình thường không đáng để anh nhắc đến, từ đầu đến cuối, cũng chỉ có Dany, Dany, Dany.

Có vẻ như anh rất yêu chị ấy, nhưng không hiểu sao chị ấy lại không hề đồng ý làm người yêu của anh. Cứ như vậy, anh mãi ôm đau thương một mình không hề nói cho ai biết.

Anh che giấu rất tốt, ngay cả tôi cũng không thể nhận ra lúc nào anh buồn hay anh vui. Tôi có thể làm anh cười, nhưng chị ấy lại là người làm cho anh khóc. Nhưng cuối cùng người anh chọn vẫn không phải là tôi.

Bây giờ tôi thấy xót xa lắm, tôi cảm thấy vị mặn của mưa rơi trên mặt mình. Tôi cũng có thể cảm nhận được vị mặn của nước mắt, hoặc có thể là tôi không nhận ra được. Bởi nước mắt của tôi và nước mưa đều có vị giống nhau, dù mặn nhưng lại không chát, nó cứ rơi theo một cách vô định làm con người ta cảm thấy hoang mang.

Tôi cứ ấp ủ một mối tình viễn vong, không phải là tôi không mạnh mẽ. Nhưng nếu khi biết trước được kết cục rồi thì con người ta có còn cố gắng được nữa hay không?

Tôi tin vào chữ duyên và hai chữ định mệnh, bởi không thể có chuyện trùng hợp đến mức lần đầu tôi gặp anh sau bao nhiêu năm tôi liền gặp được chị Dany. Cũng không có chuyện trùng hợp đến mức, tôi và anh đi ăn cũng gặp chị Dany, và ngày tôi buồn nhất, lại vô tình đọc được quyển nhật kí của anh và chị Dany. Có lẽ, ông trời muốn nhắc nhở tôi rằng rồi đừng mơ mộng nữa, có phải hay không?

Chị Dany là người tốt, mang một nét đẹp dịu dàng của người Việt nhưng lại có chút thoải mái, phóng khoáng đầu óc của người phương Tây. Chị rất đẹp, chị rất hòa đồng, chị ấy cũng rất tốt. Anh thích chị là điều đúng đắn nhưng sao trong lòng tôi lại đau thế này?

Bởi có lẽ trong lòng tôi đã định ninh chắc chắn rằng anh sẽ là của mình tôi. Mình tôi mà thôi!

“Sao em không vào nhà đi, ngoài đây mưa ướt hết rồi”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, bởi vì đêm tối nên tôi chỉ thấy anh cầm cái ô che trên đầu. Tôi lặng lẽ ngồi đấy, thành thật bảo:” Em đọc quyển nhật kí rồi, em xin lỗi”

Tôi xin lỗi vì đã đọc quyển nhật kí, tôi cũng xin lỗi vì mình đã ích kỷ thích anh.

Anh khựng lại một chút rồi ngồi xuống bên cạnh tôi:” Em đọc được những gì rồi”

“Anh thích chị Dany lắm hả?”

“Ừ, rất thích”

“Thích nhiều không?”

“Rất nhiều”

“Còn em thì sao?”

Tôi nói trong vô thức, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm ra ngoài đường. Anh đưa tay vuốt tóc tôi, vẫn như cũ, mỗi lần anh thấy tôi ngốc nghếch, anh vẫn nhéo mũi, cọc đầu hoặc là vuốt tóc tôi qua một bên. Tôi biết được nên cười khẽ.

“Anh không thích em đâu”- giọng anh khàn khàn, hòa lẫn với tiếng mưa rơi tí tách trên mái ngói. Ánh mắt tôi nhòe đi trông thấy. Tôi ghen ngào hỏi anh:

“Tại sao vậy? Không phải em là em gái của anh sao?”

“Sau này rồi em sẽ biết thôi”

Anh cứ nói sau này sau này, sau này rồi đến khi nào. Đến khi anh và chị Dany cưới nhau sao? Đến khi tôi chỉ là người thứ ba sống cô đơn một mình sao?

Không! Tôi ghét cô đơn, tôi ghét cái cảm giác ngồi một mình trong vô vọng. Không biết làm cái gì, không biết tiếp tục ra sao? Dù có hàng trăm suy nghĩ ngổn ngang trong đầu nhưng đến cuối cùng tôi vẫn không thể dừng lại.

Tôi ghét đường một chiều, tôi ghét đi trên con đường không có anh, tôi ghét tất cả mọi thứ. Anh không thích tôi bởi vì tôi là em gái của anh, tôi biết nếu tôi hỏi thêm nữa anh cũng sẽ chỉ nói “thương” tôi mà thôi. Cái kết quả đó làm tôi không bao giờ muốn thấy nữa.

“Em sao vậy? Vào nhà đi kéo cảm lạnh bây giờ, anh mới đi mua cho em một cái áo khoác đấy”

Tôi ngồi yên bất động, lắc đầu tỏ ý không muốn rồi ngồi rúc mặt trong đầu gối của mình. Anh thấy vậy, lo lắng hỏi:” Em khóc đấy à”

Bấy giờ tôi mới quật cường trả lời lại:” Không phải ”

“Vậy đi vào đi, trời mưa to hơn rồi này”

“Anh đi đi, em muốn ngắm mưa một lát”

Anh bật cười nói:” Từ khi nào em lại trở nên biết lãng mạn như vậy, đừng nói là em muốn làm em gái mưa nhé. Em gái mưa hay khóc nhè lắm đấy”

“Anh vào đi”

“Được rồi, anh để ô đây nhé, tránh để em bị ướt”

Anh cười cười xong đứng dậy đi vào nhà chỉ còn tôi ngồi đấy. Tôi bấy giờ mới ngẩng đầu, đôi mắt đã đỏ hoe vì khóc, đôi môi bầu chặt cổ không để phát ra tiếng. Tôi đưa tay hứng từng giọt mưa đang rơi xuống. Mưa rơi từng nào tôi khóc nhiều từng ấy. Bởi có rất nhiều chuyện làm tôi phải phiền lòng.

Anh nói tôi là em gái mưa ư, hồi nhỏ anh hay kể chuyện cho tôi nghe về em gái của mưa. Cứ hễ trời mưa là tôi lại thấy cô đơn đến lạ kì, tôi chạy qua phòng anh, rúc vào người anh nghe anh kể chuyện cô gái mưa.

Anh bảo em gái của mưa rất mát ướt, cứ hề buồn là cô lại khóc. Khóc rất nhiều, khi khóc người cô lại hóa thành những giọt nước, người ta bảo đây là nước mắt. Nhưng tôi nào đâu phải em gái mưa, tôi không mát ướt, gặp chuyện buồn tôi có thể chịu được. Tôi cũng không phải em gái mưa bởi vì tôi là em gái của anh.

Từ sâu trong tiềm thức của tôi, tôi nghĩ rằng anh yêu thương tôi hơn tất cả mọi thứ trên đời. Nhưng có lẽ là tôi đã sai lầm rồi, chỉ có mình tôi ảo tưởng, còn lại tất cả đều do tôi một mình tự suy diễn hão huyền.

Đưa tay hứng những giọt mưa, nó làm tôi cảm thấy lạnh buốt. Bởi vậy tôi rất ghét mưa, thật sự rất ghét. Nhưng không có nó tôi cũng chẳng thể trải lòng.

Một chiếc áo ấm được đắp lên người. Anh vẫn dịu dàng nói:” Biết ngay là em sẽ bướng bỉnh không chịu vào nên anh đem áo ra đây cho em”

Nói đến đây tôi mới nhớ là anh bảo anh đi mua áo cho tôi, nên hỏi:” Anh mua cho em à”

“Không là anh thì là ai nữa, mai nhớ đem áo kia đi trả cho người ta nhé”

“À hóa ra là anh ghen tị với người ta”

“Anh chỉ sợ chồng tương lai của em ghen tị thôi”

“Bộ anh không nói những câu đau lòng là anh không chịu được à” tôi nói lớn tiếng, lẫn át cả tiếng mưa ngoài sân. Anh sưng người một chút. Lấy tay xoa đầu tôi rồi bảo:” Anh chỉ nói sự thật thôi”

Tôi bắt lấy cánh tay của anh, nghẹn ngào nói:” Anh biết rõ là anh quan trọng với em như thế nào mà”

Tôi biết là anh hiểu, những lần tôi vô tình hỏi ngu ngốc, không phải là anh không suy nghĩ. Mà anh đã biết nên anh cố tình làm cho tôi chết tâm. Giống như tôi đã cô tình với Xuân Khoa.

Anh ôm chặt lấy tôi, đưa tay vuốt tóc nhẹ nhẹ. Tôi cảm nhận được tim của anh đang đập rất mạnh, nhưng anh lại nói rất bình thường. Giọng nói đều đều vang bên tai:

“Anh hiểu nhưng em lại không hiểu. Em gái ngốc của anh, khi nào em mới trưởng thành đây” nói xong đồng thời anh cũng thở dài.

11. Chương 11

”Cậu ấy cho ta một tấm chân tình.

Ta đành đưa nó đi vào quên lãng,

Bởi biết đâu, ở trong thế giới khác,

Sẽ có người cho cậu một trái tim”

Không biết tôi đã về phòng bằng cách nào. Tôi chỉ nhớ rõ là anh đã dành tôi rất nhiều cuối cùng tôi vương bỉnh chạy về phòng với hai hàng nước mắt và ngủ thiếp đi. Đến sáng ra là lưng tôi mỏi nhừ. Người uể oải không có một chút sức lực nào.

Anh hôm nay bận đi học nên chỉ để thức ăn trên bàn, tôi dậy sẽ tự động xuống ăn. Dù không thích nhưng bụng tôi cũng đã kêu lên vì đói, có lẽ từ khi ở đây tôi đã tập dần thói quen ăn mỗi bữa sáng nên không ăn bụng tôi sẽ thấy rất khó chịu.

Chuẩn bị áo quần và tập hồ sơ để lát nữa có thể đi phỏng vấn nhà cuối. Tôi cũng chỉ còn một nhà nữa là hoàn thành bản dự thảo, tôi cũng sẽ đến trường sớm hơn dự kiến.

Nhìn nhà cửa cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ, chắc là bãi chiến trường hôm qua anh đã dọn giúp tôi. Cơ mà nghĩ lại tôi cũng thấy có lỗi, anh nhẹ nhàng, dịu dàng lại hiểu tâm lý con gái đến như thế, còn tôi thì bùng bột, như đứa trẻ lên ba chỉ biết trách anh chứ chưa hề nghĩ hay thông cảm cho anh một lần.

Chuẩn bị tất cả mọi thứ hít một hơi thật sâu cầm chắc tập tài liệu trên tay chuẩn bị đi. Lần này đi chắc cũng gần trưa mới về, giờ ấy anh đã về nhà rồi nên không cần lo lắng chuyện cơm trưa đâu nhỉ?

Nhà cuối là một nhà có thiết kế khá đơn giản, lần này tôi rút kinh nghiệm nhìn nhà mà đoán mặt chủ. Nghĩ lại lần trước tôi bị đổ một gáo nước vào người là may mắn lắm ấy. Nhưng tại lúc đó, chỉ còn hai nhà cuối cùng, tính háo thắng của tôi dâng lên, cũng chẳng cần suy nghĩ gì nhiều mà đi vào rồi nói nhiều câu mất lòng. Tôi nghĩ nếu như sau này tôi đi bán hàng mà cũng ăn nói như vậy chắc sẽ bị đuổi việc sớm quá. Học lịch nghề đúng là khó khăn.

Hàng rào màu trắng được dựng theo kiểu phương tây, chắc chủ nhà cũng là người phóng khoáng và thoải mái lắm. Tôi đứng một bên cánh cổng lớn bấm chuông. Tiếng chuông reo to đến mức tôi đứng ngoài còn có thể nghe thấy.

Tiếng bước chân chậm rãi lại gần, bởi cánh cổng dù thiết kế rất đẹp nhưng nó rất cao, hầu như không có lỗ hổng nào để người đứng ngoài có thể nhìn vào trong. Tôi chỉ có thể đứng trân trân nhìn cổng từ đầu đến cuối.

Nơi này là cuối phố, ở dưới con dốc, tôi từ trên cao nhìn xuống có thể nhìn rõ được mồn một. Còn đứng đối diện như thế này, tôi lại không thể thấy được cái gì ngoài mấy bức tường lạnh lùng.

“Cạch” một bà lão, à không, chỉ tầm tuổi trung niên đứng trước mặt tôi. Bà cười rất hiền từ nhìn tôi. Một phần cũng bảo rằng là tôi đến đây là gì?

Tôi rất cung kính cúi đầu chào bà rồi nói lí do mình đến đây. Bà cười hiền, bảo tôi vào nhà rồi đóng cổng lại. Như tôi đã nói, ngôi nhà này rất đẹp, đẹp một cách tinh tế. Nhưng tôi vẫn thích nhà của anh hơn bởi nó cho tôi một cảm giác ấm áp và an toàn. Dù không đẹp bằng nhưng làm người thích hơn rất nhiều.

Vừa đi vào vừa suy nghĩ, bỗng dừng trong đầu tôi nhớ đến căn nhà ngày xưa của bố mẹ tôi sinh sống, căn nhà nhỏ nằm trong một cái hẻm, ở sau khách sạn và nhà hàng. Nó không lớn cho lắm, cũng chỉ vừa cho ba người ở và sinh hoạt. Xung quanh là các loại cây mẹ trồng, nó đua nhau mọc khoe sắc hương. Cây lớn thì làm dim mát, cây nhỏ thì tỏa mùi hương, cứ hễ buổi sáng thức dậy nhìn ra ngoài là tràn đầy sức sống. Nắng nhưng lại không nóng, mùa đông lại không hề cảm thấy lạnh. Nó như một căn nhà có thể tự động điều hòa mà ai cũng muốn vào.

Chưa kể căn nhà đó nằm theo hướng rất phù hợp. Ví như có tòa khách sạn cao tầng chắn đi ánh nắng mặt trời, buổi chiều là có gió biển ulla vào mát mẻ. Không phải nói khoác chứ căn nhà đó là nhà có một không hai ấy. Dù chuyện đã qua từ lâu nhưng tôi vẫn muốn về đó một lần, nhớ lại những hoài niệm cũ cũng là một điều hạnh phúc.

“Cậu chủ, có khách đến muốn phỏng vấn này”

Bà bảo tôi ngồi xuống ghế sofa rồi bà đi vào gọi người. Tôi nghĩ ở đây là một ông chú không có vợ, chắc cũng đã trạc tuổi trung niên. Nhưng nào ai ngờ, vừa nghĩ một chút liền có người đi ra. Tôi và cậu trở mắt nhìn nhau. Cái này không phải là trùng hợp đấy chứ.

Tôi lấp bắp không nói thành lời, chỉ tay vào cậu bảo:” Sao, sao cậu lại ở đây?”

Nói xong, chẳng kịp cho cậu trả lời. Tôi nói thêm:

“Đừng nói cậu là chủ nhà nhé”

Cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt rất khác lạ, không giống như cậu nhóc tôi từng quen biết, sợ hãi lại nhút nhát. Tôi nghĩ cậu ấy đã thay đổi, con người ta thay đổi là chuyện bình thường. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy mà thay đổi quá là một kì tích. Bởi bản tính con người là một thứ khó thay đổi nhất, từng hành động cử chỉ hay tất cả mọi thứ đều theo nguyên tắc của nó. Nó ăn sâu vào suy nghĩ và quan điểm của mỗi người. Có người dùng cả đời vẫn không thể thay đổi được mà. Con người này...

“Ừ, em chuyển đến đây”

Cậu nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện. Cách tôi một khoảng cách nhất định. Tôi gật đầu tỏ ý không muốn nghe thêm, mở tập hồ sơ ra lấy bút viết.

“Chúng ta bắt đầu vào công việc nhé, tôi không có thời gian đâu”

“Chị ghét em đến vậy hả?”

Giọng cậu trầm thấp, mang theo nét buồn bã vốn có, hai tay đan xen vào nhau rồi cúi đầu.

Tay cầm bút của tôi hơi run run, tôi nhìn cậu thật kĩ, đúng là cậu có thay đổi về ngoại hình và tính cách. Nhưng quan điểm của cậu vẫn không thay đổi, cậu vẫn khẳng định đặt tình cảm vào người tôi. Chẳng lẽ tôi chưa đủ dứt khoát hay sao?

Lúc trước vẫn vậy, bây giờ vẫn vậy, tôi bỏ đi không nói một lời cũng đã đủ chứng tỏ cậu chẳng là gì quan trọng trong lòng tôi. Tôi cũng chẳng tỏ ý gì là mình quan tâm đến cậu, tôi gắt gao mắng cậu nữa là đằng khác. Nhưng cậu vẫn dai như đũa, bám lấy tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nản như vậy.

“Rất ghét” nói xong tôi nghĩ là chưa đủ nên bổ sung thêm câu: “Cực kì ghét ”

Cậu bỏ qua câu trả lời, nói tiếp suy nghĩ của mình: “Lần trước chị đi, em đã đi tìm chị rất lâu. May sao có chị Bảo Anh đưa em địa chỉ nhà chị...”

Tôi chẳng muốn nghe, hỏi vào vấn đề chính: “Đồ dùng trong nhà cậu thường dùng là của hãng nào?”

“Khi em tìm đến nhà chị, bố mẹ chị bảo chị đã lên Hà Nội và đưa em địa chỉ”

“Giá thành của từng món là bao nhiêu?”

“Bố mẹ chị còn bảo em đừng theo đuổi chị nữa, vì chị có một quá khứ không vui nên trong mắt chị chỉ có anh trai mà thôi”

“Rắc” ngòi bút chì bị tôi bẻ ra làm độ tạo nên tiếng động lớn. Cậu giật mình nhìn tôi bằng ánh mắt sợ hãi, lúc này cậu cũng chịu im lặng.

Tôi gắt gao nhìn cậu, giọng nặng nề: “Cậu thì biết những gì? Tốt nhất là đừng xen vào mấy chuyện đời tư của tôi”

Lúc này tôi cũng chẳng có hứng phỏng vấn nữa. Tôi có quá khứ không vui thì sao? Tôi yêu quý anh trai mình thì sao? Chuyện này mà đến lượt cậu nói ư?

Tôi ghét nhất là những ai chạm vào điểm yếu của mình, lúc trước có người vô tình nhắc đến từ con hoang mà tôi đã không ngại mình xông vào đập cậu ta một trận tới tấp. Lần này tôi tức giận chỉ bẻ gãy cây bút là may mắn cho cậu ta lắm rồi.

“Nếu em không tìm hiểu thì chị sẽ bỏ em đi lần nữa”

“Thì sao? Tôi và cậu thân quen đến mức ấy cơ à”

Không khí dần nặng nề, cậu ta không dám nói lại tôi nữa. Cúi đầu ngồi một chỗ, tôi thấy rõ bàn tay cậu ấy đang run run. Tôi cũng mặc kệ mà đứng dậy cầm hồ sơ rời khỏi đây.

Cậu đứng dậy đi theo, vẫn cách tôi một khoảng cách nhất định. Im lặng đi theo sau lại không nói một lời. Tôi nhứ chặt lông mày lại định quay lại mắng một chút ai ngờ va phải một người.

Cậu rất nhanh đến đỡ tôi dậy, chỉ nắm tay tôi chứ không dám làm gì qua phận. Vì đã bực sẵn trong người nên ngẩng đầu lên tỉnh nói cho ra lẽ. Ai ngờ gặp phải chị Dany.

Chị lo lắng hỏi tôi: “Em không sao chứ?”

Tôi giật mình, nắm chặt tay cậu rồi đứng xa chị. Cười nhạt nói: “Không...không sao”

“May quá, chị đang có chuyện gấp. Đi trước nhé”

Nói xong chị liền chạy đi, tôi chị biết đứng sững nhìn theo bóng dáng của chị. Chị đúng là như một cơn gió, đến rất nhanh mà đi cũng rất nhanh. Không hiểu sao tôi thấy chị là người tôi lại không nói được câu gì, giống như anh vậy. Khi gặp anh tôi luôn là người thua thiệt, bởi tôi không bao giờ dám mắng anh hay là khó chịu với anh. Mà nếu có thì cũng chỉ một chút rồi hết.

Có lẽ chị và anh giống nhau, hai người giống nhau như vậy làm tôi có cảm giác mình là người khác biệt nhất, là người thừa thãi trong cuộc sống của họ.

12. Chương 12

”Nếu quan tâm anh là một điều phiền phức.

Thì xin lỗi, vì em đã làm phiền”

Tôi đứng sững người, bàn tay vô thức nắm chặt tay cậu lúc nào không ai hay. Cũng bởi thế mà hai chúng tôi đứng một lúc lâu.

Quả thật tôi rất hợp với buổi chiều khi ánh nắng mặt trời dần lặn xuống, bởi tôi để ý. Cứ hễ tôi có chuyện là gặp phải lúc buổi chiều tà. Lúc ấy bầu trời cũng âm u và mang một nét man mác buồn giống tôi vậy. Tôi không nhìn trời, nhìn đất, nhìn mây, tôi chỉ nhìn vào thực tại. Nhưng hiện thực dù có vui hay buồn bản thân tôi cũng chẳng cảm thấy có gì hay ho cả.

Anh không biết từ đâu, có lẽ là từ ngõ nhà mà tôi thường hay qua lại, anh đi đến gần tôi. Con người anh chạy thật nhanh, có nét hối hả thấy rõ. Anh cũng không ngạc nhiên vì sao tôi ở đây, chạy đến nắm chặt bả vai tôi và hỏi gấp:

“Em thấy chị Dany ở đâu không? Chị mà em thấy trong bệnh viện ấy”

Tôi giật mình nhìn anh, tôi nghĩ anh đang đi tìm chị. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy anh gấp gáp như thế này, đầu tôi suy nghĩ một đường, miệng tôi lại nói một nẻo:

“Em không thấy”

“Chết thật” tôi vừa dứt câu, anh chửi một tiếng rồi chạy đi thật nhanh. Đi về hướng ngược lại, tôi nhìn theo mà sao cảm thấy hai người giống nhau đến lạ kì.

Anh không hỏi tôi vì sao tôi lại đến đây nữa, anh chỉ hỏi đến chị rồi hờ hững tôi ở đây rồi chạy đi. Tôi cũng chỉ biết cụp mắt xuống, buông bàn tay đang nắm cậu ra rồi lủi thủi đi về.

Cậu chạy đến, cổ đẩy nhanh tốc độ đi bằng người tôi. Cậu bảo:

” Dany là người bạn này va vào chị hả?”

Tôi để mặc cậu đi theo sau. Cũng lặng lẽ gật đầu. Tôi nghĩ rằng cậu đã biết, cái quan hệ tam giác chưa bao giờ là tốt đẹp cả. Nhất là khi có sự xuất hiện của người thứ ba chen vào. Tôi không phải là người thứ ba, tôi chỉ là em gái của anh mà thôi. Một người em gái không có quyền lên tiếng để dành lại tình yêu.

Cậu hỏi xong cũng chỉ lặng lẽ đi bên cạnh. Xem như cậu đã hiểu rõ, cậu cũng không nói một câu an ủi hay là động viên. Chắc một phần là do cậu hiểu cảm giác của tôi lúc bấy giờ, cậu lặng lẽ tiễn tôi về tận nhà, cứ như cũ. Cậu thấy tôi vào nhà an toàn đã rồi mới yên tâm rời đi, nếu như tôi không cảm cậu sẽ mãi cố chấp đi theo tôi như vậy.

Nhưng tôi nào đâu còn sức lực để ý đến cậu nữa, trong đầu tôi có hàng trăm hàng vạn những suy nghĩ ngổn ngang. Cứ như vậy mà không quan tâm đến cảm xúc của người khác.

Về đến nhà, đặt tài liệu xuống ghế ngồi thẩn thờ đến buổi chiều. Trưa nay anh không về, tôi biết là anh đi tìm chị, cơm trưa cũng không ai nấu, tất cả mọi thứ đều chưa dọn dẹp. Anh bình thường quan tâm tôi lắm, hễ thấy tôi bỏ bữa là chạy đôn chạy đáo, chọc cách này đến cách khác để tôi có thể mở miệng ra để ăn cơm. Còn bây giờ tôi ăn hay chưa, có đói bụng hay không anh cũng mặc kệ.

Tôi chưa từng trải qua cảm giác tình yêu mãnh liệt là gì, nhưng tôi biết được rằng khi yêu con người ta có thể buông bỏ mọi thứ. Trước hay sau, sớm hay muộn có còn là gì khi chỉ dẫn đến một kết thúc.

Ánh nắng buổi chiều rất gay gắt nhưng lại ấm áp, nó xuyên qua khe cửa và chiếu những tia nắng yếu ớt qua bàn tay tôi lúc ấy tôi mới chợt tỉnh. Tôi là một người có nhiều suy nghĩ, tôi có thể ngồi nguyên một ngày để suy nghĩ về một vấn đề vớ vẩn nào đó. Bây giờ vẫn vậy, tôi mất nửa buổi để nghĩ về chuyện của anh. Nhiều lúc cứ dằn lòng là chuyện anh, anh lo, mắc mớ gì tôi phải can thiệp. Nhưng rồi cuối cùng tôi vẫn không nỡ để anh một mình.

Bầu trời đang nắng bỗng dưng tôi nghe thấy tiếng mưa rì rào trên mái hiên. Vừa nắng vừa mưa đúng là chuyện kì lạ. Nhưng anh bảo những lúc như thế này đều sẽ có cầu vồng xuất hiện. Ban đầu tôi còn không tin là có cầu vồng, nhưng khi trời mưa xong là anh kéo tôi chạy ra ngoài sân để nhìn lên trời. Đúng là có cầu vồng thật, tôi thì không như những đứa con nít khác nhảy lên reo hò hay là ngạc nhiên rồi vui mừng đi khoe khắp xóm. Lúc ấy tôi chỉ hỏi anh: "Cầu vồng rõ ràng là chỉ có năm màu, sao anh lại nói là bảy màu"

Anh giải thích rằng: "Có hai màu còn lại mà em chưa nhìn thấy mà thôi"

"Vậy hai màu kia ở đâu?"

"Anh không biết, chắc là nó đang núp sau dãy năm màu kia"

Tôi ngồi nhìn mưa và nắng hòa hợp với nhau, nhớ đến lời anh nói năm ấy. Cho đến tận bây giờ, tôi cũng chẳng có cách nào để tìm ra hai màu kia. Tôi biết, hai màu kia đã hi sinh để cho năm màu kia lóe sáng rực rỡ trên bầu trời. Nhưng cũng chỉ có mình tôi mới có suy nghĩ lệch lạc ấy nhưng nào ai biết tất cả mọi vạn vật đều có sự hi sinh.

Như thường lệ tôi chạy ra ngoài để ngắm cầu vồng, nhưng cầu vồng không thấy đâu, chỉ thấy bóng dáng anh ướt sũng đi vào. Chắc là anh đi tắm mưa mới về, trời này làm người dễ bị cảm cúm, tôi thấy vậy lo lắng chạy đến bên người anh: "Anh đi đâu về đấy? Nhanh đi vào nhà đi không thôi cảm lạnh bây giờ"

Anh hất tay tôi ra, không nói một lời mà đi vào nhà. Bỏ lại tôi phía sau, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh như vậy, nhưng cũng kiên nhẫn chạy theo sau: "Anh đi tìm chị Dany phải không?"

Anh đến ngang cửa, cởi dép ra rồi nói: "Anh mệt rồi"

Không biết là anh mệt về thể xác hay là mệt về tinh thần, tôi thấy anh tiêu tụy lắm. Khuôn mặt trắng bệch, đôi môi cũng bạc nhợt lại không để tôi đến gần. Tôi lo lắng theo sau:

"Hay là anh ăn chút gì nhé, để em đi nấu cho"

"Anh mệt lắm, đừng nói nữa"

Anh nói rất gắt gỏng, cũng chẳng biết là đang bực ai. Tôi đứng đấy nói lớn: "Em chỉ lo anh bị ốm thôi mà"

"Dany đi nước ngoài rồi, chắc sẽ không bao giờ trở về nữa"

"Thì sao?"

"Nếu như em nói là em đã gặp Dany, chắc chắn anh sẽ đến kịp"

Giọng anh khàn khàn, nói như có vẻ rất mệt mỏi, đôi mắt cuoj xuống, đưa tay vịn vào thành ghế. Tôi nhìn anh, cắn chặt môi nói: "Em chỉ lo lắng cho anh thôi, mấy ngày nay anh buồn lắm sao em có thể không biết? Nếu như anh không gặp chị Dany nữa có lẽ sẽ tốt hơn"

Ánh mắt anh gắt gao nhìn tôi, có lẽ như đang trách móc, anh nói: "Em nghĩ như vậy là tốt cho anh ư? Không có Dany, anh mới sống không tốt"

Tôi ương bướng nói lại, như cho mình là đúng, cũng chẳng bận tâm là anh mệt hay là đang buồn:

"Anh thả dút khoát một lần còn hơn ngày qua ngày là ôm đau buồn vào trong lòng. Bộ anh không biết là những ngày qua em lo lắng cho anh lắm hả"

"Ai cần em quan tâm cơ chứ? Em không biết gì về anh và Dany thì em làm sao hiểu được"

Anh mắng tôi, đây là lần đầu tiên anh mắng tôi. Có lẽ anh cũng nhận ra là mình có phần sai nên im lặng nhìn tôi, cũng chẳng nói được một câu xin lỗi.

Tôi hít một hơi sâu nhìn anh. Không nói gì mà đi lên phòng đóng cửa lại. Vì chị Dany đi mà anh lại nặng lời với tôi như vậy. Đã quen với cách anh đối xử với tôi dịu dàng, cũng đã quen cách anh quan tâm tôi từng li từng tí. Nhưng vì yêu, chỉ một ngày tôi mà tất cả mọi thứ đã thay đổi.

Đúng vậy, tôi có tư cách gì mà quan tâm anh cơ chứ, đáng lẽ ra tôi là người phải tạo điều kiện để anh và chị Dany đến với nhau mới phải. Tôi quả thật không hiểu giữa anh và chị đang xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết rằng anh đang trách tôi vì tôi không chỉ đường cho anh sớm hơn một chút.

Nhiều lúc tôi quan tâm anh thái quá, cũng thầm ám chỉ cho anh biết anh quan trọng với tôi như thế nào đó cũng là một gánh nặng. Đáng lẽ tôi không nên nói ra tình cảm của mình mà phải giữ khư khư trong người để nỗi đau nó tự mình mục rữa. Càng lo lắng cho anh càng làm cho anh phiền lòng bởi mối tình không rõ ràng này.

Anh muốn chúng tôi mãi là anh em, chỉ đơn thuần là tình cảm của anh trai dành cho em gái. Chỉ có tôi muốn tiến thêm một bước để làm mọi chuyện thành ra nông nổi này. Ngày trước, khi trời có mưa giông tôi liền chạy qua nằm với anh, tôi ngây thơ bảo rằng:” Anh sẽ làm anh trai em mãi chứ?”

“Tất nhiên rồi”

“Anh hứa đi”

“Anh hứa”

Nghe anh hứa xong tôi nhõm miệng cười ngây ngô rồi lâm vào trong giấc ngủ. Bây giờ nghĩ lại, sao tôi lại có thể ngu ngốc đến thế. Tôi ghét lời hứa, bởi lời hứa ấy đã trở thành một cái đinh. Gắn sâu trong lòng anh, mãi mãi không thể rút ra được.

13. Chương 13

Suy nghĩ một hồi tôi chợt nhớ lại anh đang bị ốm. Dù giận anh nhưng cũng không thể bỏ mặc anh một mình được. Trước khi đến đây, tôi cứ lấy lý do là lên chăm sóc anh để tự mình đăng kí vào trường kinh tế. Bây giờ lên đây rồi, hình như là anh chăm sóc cho tôi thì đúng hơn.

Nén lại mọi cảm xúc trong lòng mà đi xuống dưới tầng, không thấy bóng dáng anh đâu đoán chắc anh cũng đã đi vào phòng. Tôi đi từng bước rất nhẹ để đi vào, không cần gõ cửa mà mở trực tiếp. Đúng như tôi dự đoán là anh mệt mỏi nằm trên giường ngủ mê man. Con người anh yếu ớt hẳn.

Tôi lo lắng chạy đến bên cạnh, đưa tay sờ lên trán của anh. Bây giờ anh đang sốt mê man, dù trên trán nóng nhưng con người lại lạnh ngắt. Tôi mang bao nhiêu chăn cho anh cũng không đủ, có khi anh còn nắm lấy tay tôi để giữ một chút hơi ấm.

Anh đang ngủ, nhưng cũng như đang thức, miệng anh thì gọi tên chị nhưng tay thì nắm chặt tay tôi không buông. Áo quần anh đã thay sẵn nên người cũng sạch sẽ, chỉ cần đắp thêm chăn và ăn bát cháo để mồ hôi toát ra là được. Đây là ban đêm, anh đang ngủ mê nên không thể ăn được, tôi cũng chẳng biết anh bị sốt gì để cho uống thuốc. Chỉ mở học tử để lấy thuốc hạ sốt cho anh.

Tôi chăm sóc anh tận tụy như vậy mà miệng anh cứ gọi tên chị ấy. Anh gọi từng nào là lòng tôi lại đau từng ấy. Có lẽ là tôi đã sai nhưng tôi không muốn cho anh gặp chị lần nào. Thật đấy, tôi là người rất ích kỷ.

Lấy thuốc bỏ vào trong ly, đợi nó sủi bọt tam hết thuốc tôi mới đem ly nước đến bên cạnh. Nhẹ ngồi xuống, đỡ người anh lên đưa nước đến bên miệng để cho anh uống. Nhưng vì lạnh nên môi anh cứ mím chặt không chịu mở. Nhiệt độ trên người lại càng tăng làm tôi lo lắng. Vỗ vỗ má đánh thức anh dậy, gọi rất nhẹ:

“Anh ơi”

Nghe xong, mắt của anh có chút mở, nhìn thấy tôi, từ khuôn mặt uể oải bỗng đứng lại có sắc một chút. Anh cười khẽ, ôm chặt lấy người tôi nói nhỏ:” Dany”.

Tay cầm ly nước của tôi hơi run run. Có giọt nước mắt vô thức chảy xuống trên gò má. Tôi khóc bởi vì tôi biết, tôi khẳng định rằng người quan trọng nhất trong lòng anh là ai.

Tôi chưa bao giờ nhận được sự yêu thương trọn vẹn từ khi gặp anh. Ai biểu anh đối tốt với tôi, cho tôi lòng tin làm gì để tôi đối với anh nảy sinh tình cảm. Vì con người tôi rất ít khi nảy sinh tình cảm. Nhưng nếu như có thì nhất định sẽ cố chấp không buông. Còn lần này, có lẽ tôi không buông cũng phải buông rồi.

Tôi nhắm chặt mắt lại, uống một hớp nước rồi đặt môi mình lên môi của anh. Những giọt nước trong miệng tôi đều truyền qua cho anh, tất cả những gì tôi đó đều cho anh cũng như là tâm can của tôi vậy. Đồng thời tôi cũng tặng cho anh một nụ hôn, đây là nụ hôn đầu tiên song cũng là nụ hôn cuối cùng của một người con gái dành cho chàng trai mình yêu thương. Còn sau này, sau này nữa, tôi sẽ là em gái của anh. Mãi không thay đổi.

Bởi thương anh đến thế, cũng chẳng muốn níu giữ làm anh đau lòng. Tôi càng yêu anh thì lại càng muốn anh đi tìm hạnh phúc.

Mớm cho anh một ít nước thuốc, đợi anh ngủ thiếp đi tôi nhẹ nhàng đặt anh xuống giường để rời đi. Đến cửa, đưa tay lên lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt rồi đi tìm người.

Hôm qua tôi thấy chị Dany đi về hướng khu nhà cho thuê ở gần đây chứ không phải là hướng đi ra sân bay. Tôi đoán chắc chị chỉ lừa anh mà thôi, một phần anh cũng hốt hoảng quá nên cứ đinh ninh là chị đã ra sân bay mà đi. Nếu như khu nhà trọ cho thuê đấy ở gần đây thì tìm cũng dễ dàng.

Tôi đi hỏi từng nhà, bảo là có ai biết chị Dany ở đâu không. Nhưng nhận lại chỉ là cái lắc đầu. Tôi đành đi tìm từng phòng một, chạy lên tầng ba, đi xuống tầng một rất mệt. Trong khi đó từ tối qua đến giờ tôi lại có gì bỏ vào bụng nên đôi khi tôi muốn bỏ cuộc mà đi về. Nhưng nhớ lại hình ảnh anh tiệc tụy như vậy tôi lại không nỡ nên đành chịu khó đi tìm tiếp.

Có lẽ là tôi và chị có duyên, vì chạy nhiều quá, hơi chóng mặt một chút liền va phải chị. Tôi thì đi tìm cả buổi không thấy, khi đứng yên một chỗ lại có người đến. Thấy chị, tôi liền vui mừng tới nắm tay kéo sợ chị chạy đi.

Chị nhìn tôi hơi ngạc nhiên một chút rồi hỏi: "Em có việc gì hả?"

Tôi lắc đầu bảo: "Không phải là em. Chị, về xem anh của em một chút có được hay không? Anh ấy sốt cao lắm"

Chị ngạc nhiên, tôi thấy rõ trong mắt chị có chút lo lắng nhưng lại tỏ ra rất vô tâm: "Vậy em đưa anh đi bệnh viện đi, tìm chị làm gì?"

"Khi sốt anh ấy cứ gọi tên chị, thuốc cũng chẳng chịu uống nữa. Bây giờ còn nằm mê man"

"Nhưng chị và anh ấy không quen thân nhau nữa rồi"

Tôi nắm lấy tay chị, nói rất thành khẩn: "Hay là chị bỏ qua ân oán cá nhân rồi đến thăm anh của em một lần đi chị"

Chị thở dài, buồn bã nói: "Chuyện của chị và anh ấy em không biết đâu. Nếu chị quay lại nhất định sẽ làm anh ấy phiền lòng"

Có lẽ là tôi không hiểu, tôi không biết gì về mọi chuyện. Nhưng tôi đã mất công đến tận đây, cũng chẳng muốn thừa hơi để mà cho chị viện cớ bỏ đi. Tôi thành thật nói: "Chị, em là của anh ấy, em dù không biết nhưng cũng hiểu rõ một phần. Anh của em thích chị lắm"

"Chị biết chứ, chị và anh quen nhau từ bé cơ mà"

"Từ bé á?"

"Ừ, lúc ấy em chưa sinh ra đâu, chị và anh quen nhau rất lâu. Nhưng vì nhà chị gặp chuyện nên phải chuyển lên thành phố sống. Chị sợ rằng sau này mình phải đi nữa, lại phải xa anh nữa. Nên chị không dám cho anh tình cảm của mình"

Chị nói mà ánh mắt chị buồn bã. Dù nhìn tôi nhưng tôi thấy rõ chị đang nhìn về một nơi xa xăm. Chị không biết tôi là con nuôi của bố mẹ đâu nhỉ. Tôi gặp anh vào lúc anh mười tuổi, nhưng tôi lại không biết trước kìa anh đã từng quen chị. Tôi cứ nghĩ chuyện anh thích chị là chuyện của một mối tình chỉ vừa mới chớm nở, non nớt lại bồng bột. Ai ngờ rằng hai người đã quen từ trước. Thảo nào anh cứ khẳng khẳng bảo tôi là em gái, hóa ra trong lòng anh đã có chỗ cho một người.

Tôi cúi đầu, thở đều đều. Đề nén mọi cảm xúc trong lòng và nói: "dù vậy, chị cũng đến thăm anh của em một lần. Suốt mười mấy năm, anh của em chịu đựng như vậy là đủ rồi"

Tôi nói suốt mười mấy năm chắc chị cũng đã hiểu, cũng đã biết nhưng lại không dám khẳng định lời tôi nói là thật. Nhưng bây giờ tôi mệt mỏi lắm, hình ảnh con người tôi đập vào mắt chị là một hình ảnh của con người đáng thương, thành thật muốn chị về thăm anh. Chị cũng hơi xiêu lòng, tay hơi run run. Đôi môi mấp máy, muốn nói nhưng lại thôi.

Tôi thở dài, cũng không biết làm thế nào cho phải. Đành thả tay chị ra rồi nói: "Em đi học đây, anh đang ốm ở nhà, chị nên qua xem một chút. Nếu chị không qua cũng chẳng có ai chăm sóc anh đâu "

Tôi nói như vậy nhưng tôi biết là chị sẽ đến. Bởi chị là người rất dễ yếu lòng, với lại trong góc nhỏ của chị cũng có một phần cho anh rồi. Chị nhất định sẽ đến còn tôi nhất định sẽ đi.

Bây giờ người tôi mệt lắm, cũng chẳng muốn về nhà để nhìn cảnh hai người ôm ấp tình cảm với nhau. Nụ cười hạnh phúc của anh như con dao cửa từng cửa rất đau trong tim tôi vậy.

Tôi đi qua nhà cậu, tôi biết như vậy là không đúng nhưng tôi cũng chẳng còn chỗ nào để đi nữa. Cậu đi ra từ phòng, khi nhìn thấy tôi thì rất ngạc nhiên, chưa kịp nói gì thì tôi đã chạy đến. Dựa đầu mình vào vai cậu thì thầm nói: "Tôi mệt rồi"

Chỉ nói dăm ba chữ nhưng cậu lại hiểu tôi đang nói cái gì. Bởi tôi và cậu là cùng một loại người, cũng đơn phương rồi cũng âm thầm chịu đựng. Cũng đã từng chịu cảm giác nhìn người mình yêu đi yêu một người khác.

Bởi cảm giác ấy rất đau, đau đến mức không có một từ ngữ nào có thể miêu tả được nên tôi chỉ cầu mong có được sự cảm nhận của trái tim.

Giá như, đây là tôi nói giá như thôi! Tôi gặp anh trước chị Dany, có lẽ phần tình cảm non nớt ấy sẽ dành cho tôi, và nếu như tôi gặp cậu trước anh, có lẽ tôi sẽ đặt mọi tình yêu thương vào cậu. Bởi tình cảm của con nít là một thứ thay đổi rất dễ dàng chứ không phải để nó lớn dần, cắm sâu vào tim rồi rút ra không được.

Tôi và cậu, cùng là một loại người, chính là người đến sau.

Cậu ôm tôi, nhẹ nhàng nhưng lại rất chặt, cậu vỗ vỗ lưng an ủi rồi thì thầm bảo: "ừ, mệt một lần thôi, rồi sau này đừng mệt nữa"

14. Chương 14

"Chị không tính về nhà à?" Cậu đưa chai nước đến rồi ngồi xuống bên cạnh tôi. Sau một hồi tôi cũng bình tĩnh lại, nhận ly nước của cậu uống hết một hơi rồi lắc đầu.

"Đợi anh khỏe lại đã" Vừa nói xong liền ngăn người nhìn cậu. Hơi rối rắm hỏi: "Cậu không giận tôi đấy chứ?"

Cậu bỗng dừng bật cười, lộ ra hai cái răng khểnh rất duyên kết hợp với hàm răng trắng muốt chưa kể thêm làn da trắng làm tôi thấy cậu đẹp đến kì lạ. Sao bây giờ tôi mới nhận ra điều ấy nhỉ, bình thường tôi chỉ xem cậu như một đứa con nít miệng chưa hôi sữa leo đẹo đi theo sau lưng tôi chứ chưa bao giờ xem cậu là một người đàn ông thực sự.

"Chị nói xem vì sao em phải giận chị?"

Tôi bỗng dừng tức giận, trừng mắt nhìn cậu nói: "Ồ, cậu còn trả treo tôi được nữa cơ đấy"

Cậu cười cười, đôi mắt vô tội nhìn tôi bảo: "Em nói thật mà chị cứ không tin đấy thôi"

Tôi biết là cậu nói ẩn ý, với dân khối C chuyên văn như cậu nhất định nói nhiều câu ngấm. Tôi cũng hiểu được ý của cậu, cậu nói thích tôi là thật mà bản thân tôi cứ không tin tưởng tình cảm ấy. Nhưng cậu nói rất vô tư, chẳng có một chút âu lo nào. Tôi thấy vậy đành dụi dụi xuống, cúi đầu nói hối lỗi: "Lúc trước, tôi đối xử với cậu như vậy mà cậu không buồn chút nào sao?"

Cậu mỉm cười lắc đầu:” Đó là chuyện quá khứ nhớ lại để làm gì cơ chứ. Cứ sống với hiện tại là được rồi. Hiện tại em rất vui nên chẳng có lí do gì để buồn cả”

Tôi ngạc nhiên khi cậu nói thế. Cũng cười đùa theo:” Cậu thay đổi nhanh thật đấy. Suýt chút nữa tôi không nhận ra luôn”

Cậu lắc đầu, tiện tay lấy ly nước uống xong rồi nhìn ngoài trời mà nói:” Thật ra em rất người lớn, tại chị không biết đó thôi”

Tôi tỏ vẻ không tin, trước kia cậu khác, bây giờ cậu khác. Hai tính cách hai con người xa lạ đang đứng trước mặt tôi. Dù có nhiều hành động nhút nhát nhưng tôi dám chắc một điều rằng đã thay đổi rất nhiều.

“Thật xin lỗi vì lúc trước đối xử với cậu như vậy”

“Không phải, em biết chị làm như vậy là muốn tốt cho em. Dù không có được sự đáp lại của chị nhưng ít nhất chị với em vẫn giữ tốt mối quan hệ như thế này. Em không cần tiến xa hơn, chỉ cần như bây giờ là đủ”

Câu nói của cậu làm tôi bình tĩnh. Lúc trước tôi hắt hủi cậu không viết bao nhiêu lần, số lần tôi làm cậu buồn nhiều không đếm xuể. Ấy vậy mà tôi chỉ đối tốt với cậu một ngày mà cậu có thể vui mừng đến thế.

Hạnh phúc của cậu nhỏ nhoi lắm. Chỉ cần giữ vững khoảng cách như thế này, chỉ cần tôi đối tốt với cậu như thế này là đủ. Cần gì phải tiến xa hơn để cùng làm nhau đau lòng.

Có lẽ tôi và anh cũng vậy, chỉ cần là anh em. Anh quan tâm tôi là tốt rồi, nếu tiến xa hơn thì có lẽ tôi và anh cũng sẽ không được như bây giờ. Dẫu biết tự an ủi mình vậy nhưng trong lòng tôi khó chịu lắm. Nhất là những lúc nhìn thấy anh đặt tình cảm lên một người con gái khác, đó không phải là tôi.

Nhưng bản thân mình tự chịu chứ biết trông cậy vào ai bây giờ. Là tôi có tình cảm trước thì nỗi đau phải tự mình tôi nhận. Có lẽ hạnh phúc chính là đau nhưng chỉ mỗi tội là ta đã vọng tưởng quá nhiều.

“Xin lỗi”

“Chị không có lỗi, lỗi là của em mới phải”

Tôi không hiểu cậu nói vậy là có ý gì. Tôi chỉ ngồi đấy mỉm cười với cậu rồi bảo:” Cậu lấy gì có tôi ăn nhé, tôi đói rồi”

Cậu gật đầu, vui mừng chạy vào bếp. Nụ cười trên môi chợt tắt, tôi thở dài thườn thượt nhìn ra ngoài sân. Cậu ấy rất tốt nhưng tôi lại không có một chút tình cảm nào. Thật xin lỗi.

oOo

Vậy là tôi ở lại nhà cậu. Nghe bảo cậu lên đây sống chỉ có một mình nên chỉ có một phòng. Thành ra cậu khư khư bảo tôi nằm trên giường còn cậu ngủ dưới sàn cũng được. Tôi thì cũng chẳng muốn mình từ khách thành chủ nên không đồng ý. Lên trên giường lấy một cái chăn còn lại cuộn thành cái que rồi bỏ ngăn cách ở giữa giường để phân chia lãnh thổ. Cậu nằm một bên tôi nằm một bên, như vậy là huề nhau.

Mà lần đầu tiên tôi quan tâm cậu như vậy làm cậu vui mừng ghê lắm. Trước khi nhắm mắt ngủ còn mỉm cười cho được, tôi biết là cậu ngấm tôi thật lâu rồi mới đi ngủ nhưng cũng chẳng dám mắng. Vì tôi là người có lỗi, dù cậu nói không phải nhưng tôi đoán chắc trong lòng cậu đang trách tôi giữ lắm.

Ngày hôm qua vừa nắng vừa mưa, còn ngày hôm nay thì trời âm u nhưng tôi lại không ngờ đêm về lại có sấm chớp và mưa giông. Ngày tôi mất mẹ, ngày gia đình tôi bị tai nạn là vào một đêm mưa lớn, có cả sấm chớp. Nó như một cơn ác mộng ám ảnh tôi suốt bao năm. Vào những ngày như thế này tôi thường qua phòng anh ngủ, hoặc không có anh thì tôi sẽ nằm ở giữa bố mẹ nuôi để tránh cho tiếng sét làm sợ hãi. Bây giờ vào ban đêm, tôi muốn về nhà với anh nhưng nghĩ lại là có chị Dany ở đó làm tôi không muốn về.

Tôi sợ đến mức dù chân rất lạnh nhưng cũng không dám thụt vào trong chăn. Nằm co người lại một chỗ, đôi môi cắn chặt, bàn tay run run dẫu trước bụng. Cố chịu đựng nghe tiếng sấm ngoài kia. Tôi buồn ngủ nhưng lại không dám ngủ bởi tôi sợ rằng mình sẽ lại gặp ác mộng.

Người nằm bên cạnh có lẽ đang nhận ra tôi khác thường nên nhòm người dậy xem. Cậu nghĩ là tôi lạnh nên đắp thêm chăn cho tôi. Nhưng khi vật áo của cậu chạm vào tay thì tôi lại giữ nó lại. Cậu nhìn tôi khó hiểu,

trong màn đêm mượn ánh sáng của sét để chiếu vào phòng. Khuôn mặt của cậu như ẩn như hiện làm tôi muốn khóc. Đưa tay vòng qua cổ cậu, tôi như con bạch tuộc mà ôm chặt cậu như vậy, không cho cậu rời đi.

Cậu xoay người lại, đồng thời cũng ôm lấy tôi vỗ vỗ lưng an ủi rồi thì thầm nói:” Lúc trước em cũng sợ tiếng sét lắm”

Tiếng mưa rì rào rơi trên mái hiên gây âm vang rất lớn, ngoài kia tiếng sét cứ thay nhau mà đánh ầm ầm. Lâu lâu lại có vài tia chớp chiếu qua ngoài cửa sổ làm tôi sợ đến mức ôm chặt cậu như con bạch tuộc. Tôi không nói chuyện, đáp lại bằng những tiếng sụt sùi, Bởi tôi khóc đến mức không thể nói được, tôi uất ức lắm. Tôi muốn về với anh chưa không phải ở một nơi xa lạ này. Tôi muốn vào những lúc như thế này tôi vẫn sẽ như con bạch tuộc giữ chặt lấy anh chứ không phải là cậu.

Dù tôi muốn nhưng lại không thể có được. Vào những lúc như thế này, tôi vừa sợ, vừa buồn, vừa tủi thân trong lòng. Cũng chẳng biết phải nói với ai, ít nhất người ta còn có người thân bạn bè. Còn tôi, một mình cô đơn lên chỗ đất khách quê người này thì biết ai đây, chưa kể tôi chỉ có mỗi anh là người thân. Mất anh rồi thì tôi còn có ai bây giờ?

“Sau này, bà em bảo khi nào có sấm sét là lúc ấy bố mẹ em đang trên đường về nên từ đó em không sợ nữa?”

Câu nói của cậu làm tôi phân tâm. Vừa ôm chặt cậu vừa hỏi lại:” Sao lại nghe tiếng sét, bố mẹ lại trên đường về?”

“Vì bố mẹ em mất cũng vào ngày trời mưa lớn như thế này”

Tôi có phần ngạc nhiên, lại hơi bất ngờ vì sao lại có chuyện trùng hợp đến thế. Tôi cũng nói lại:” Bố mẹ tôi cũng mất vào ngày như thế này, nên tôi rất sợ”

Cậu gật đầu, giọng nói trầm thấp vang lên bên người làm tôi cảm thấy an tâm:” Có lẽ em mạnh mẽ hơn chị nhiều”

“Ai nói cơ chứ? Cậu thua tôi xa đấy nhé, tôi cái gì cũng không sợ, chỉ sợ sấm thôi”

Còn sợ ở một mình không có anh nữa. Tôi định nói nhưng nghĩ lại thì không nên. Dù sao cậu cũng là người an ủi tôi, nếu bây giờ tôi nói như thế, cậu sẽ lại buồn. Có khi nào bỏ tôi lại một mình trong phòng thì sao?

Tôi vừa nghĩ đến anh liền nghe tiếng anh ở ngoài truyền vào. Cứ nghĩ là nghe nhầm nhưng điện trong nhà được bà giúp việc bật sáng. Có tiếng gõ cửa vang lên, anh ở ngoài gọi tên tôi:” Mẫn Mẫn”

Nghe xong tôi ngạc nhiên nhìn cậu, cậu cũng nhìn tôi. Tôi muốn đi ra nhưng ngoài trời còn sấm, tôi không thể đi được dù chỉ cử động một chút tôi cũng cảm thấy sợ hãi nên bảo cậu bồng tôi đi ra. Bây giờ cậu rất là khỏe, có thể bồng một lúc hai người bằng tôi cũng được. Cậu ôm rất chặt, có thể là khi mở cửa cậu không cho tôi rời đi. Tôi dù muốn đi lắm nhưng lại không thể, bởi ở nhà có chị Dany. Tôi không ghét chị nhưng khi thấy hai người tôi lại khó chịu lắm.

Anh đang ốm, nhưng hôm nay trời lại mưa mà tôi không về nhà nên mặc kệ mưa bão cũng chạy đi tìm. Anh luôn như vậy, luôn đối tốt với tôi như vậy nhưng về phần tình cảm thì anh lại không tốt với tôi một chút nào. Vừa mở cửa, anh liền chạy vào, đôi mắt lo lắng nhìn tôi nằm yên ở trong lòng cậu thì thở phào nhẹ nhõm.

Có bóng dáng chị Dany ở sau, chị ấy liền đến nói như là trách mắng:” Em không về nhà thì báo một tiếng chứ? Chị với anh lo cho em chết đi được, anh ấy cứ nói là những lúc như thế này em sẽ gặp ác mộng và khóc nên cứ khẳng khẳng mặc trời mưa gió mà chạy đi tìm em cho bằng được”

Nghe chị nói xong, tôi vui mừng nhìn qua anh, bắt gặp ánh mắt anh nhìn tôi đầy phức tạp nhưng rồi cũng cúi đầu giải thích:” Em là em gái của anh, đi đâu cũng phải nói với anh một tiếng, đừng để anh lo. ”

Tôi biết chứ, nhưng rõ ràng là anh đang đau ốm, khuôn mặt tiêu tụy thấy rõ. Tôi nhìn anh chạy đi trong đêm mưa để lo lắng cho tôi làm tôi cảm động, như có một dòng nước ấm chảy vào trong người. Tôi chưa kịp nói thì câu sau của anh đã làm cho dòng nước ấy đóng băng:

“Dù giận anh đến mấy cũng phải nói với anh một tiếng. Rõ chưa? Nếu em còn như vậy một lần nữa, anh sẽ bảo bố mẹ đến đón em về”

15. Chương 15

Không khí bỗng ngưng đọng lại. Tôi gắt gao nhìn anh, anh cũng nhìn tôi. Không ai nói câu gì? Tôi biết là câu nói của anh đã chọc giận tôi rồi.

Có thể lúc trước là tôi cảm động bởi vì anh lo lắng cho tôi nên chạy đến tận đây, nhưng khi ở đây rồi anh chỉ nhìn tôi bằng một ánh mắt phức tạp rồi bảo tôi về nhà. Có lẽ anh tức giận anh mới nói như vậy, nhưng chuyện này đâu phải chuyện đùa? Anh thừa biết là tôi vì học ngành kinh tế nên mới lặn lội đến đây, tôi vì lo lắng cho anh nên mới gấp rút đi như vậy. Nếu anh bảo tôi về chẳng khác gì bắt tôi học trường khác, bắt tôi phải rời xa anh.

Tôi mặc kệ anh đang giận tôi vì cái gì, tôi cũng mặc kệ người anh đang bị bệnh, tôi cũng mặc kệ có chị Dany ở đây, cũng mặc luôn bầu trời đang mưa giống ngoài kia. Tôi thở từng tiếng nặng nề nói: "Em, thả chị xuống"

Cậu nhìn tôi rất lo lắng, cậu biết là tôi đang giận nhưng cũng chẳng dám hó hé một câu. Nhẹ nhàng bỏ tôi xuống, đợi khi tôi đứng vững đã cậu mới buông tay. Hành động thân mật như vậy làm cho tôi cười khê, một nụ cười giấu cột. Anh thấy chưa, đến người lạ còn quan tâm đến cảm giác của em hơn anh.

"Hai người đi ra ngoài, tôi muốn nói chuyện với anh"

"Hay là hai người có gì về nhà rồi nói." - Chị Dany lên tiếng.

Tôi vẫn cứ nhìn anh nhưng lại nói với chị: "Em không về đâu, nói chuyện một lát thôi"

Chị định lên nói tiếp nhưng cậu đã ngăn cản. Ra hiệu bảo chị đi ra ngoài, chị không đồng ý, nhưng thấy cậu đi ra chị cũng đi theo. Khi ra ngoài chị không quên nhìn anh một lần nữa rồi mới đóng cửa lại.

Bây giờ, tôi mới tập trung vào anh: "Anh không còn gì để nói với em ư?"

"Về nhà đi"- Anh nói chỉ vắn vắn ba câu, nhưng tôi nghe chẳng lọt tai tí nào.

"Em sẽ ở đây, anh về với chị Dany đi, khi nào em hoàn thành xong tập hồ sơ thì em sẽ về"

"Anh biết là lúc trước anh có lỗi với em. Nhưng em cũng không nên ở lại nhà người lạ như vậy"

Tôi nhìn qua anh, lắc đầu nói: "Anh không hiểu đâu, anh cũng đừng quan tâm em quá" Rồi làm em tự mình ảo tưởng.

"Sao anh không thể không quan tâm chứ, em là em gái anh cơ mà" - Anh nói xong ánh mắt anh nhìn tôi rất gắt gao, có thể là giống như đang mắng vì anh nói nặng lời. Tôi nghe xong lại cười chua chát, nói lại:

"Em gái, em gái, trong lòng anh luôn xem em là em gái thôi à? Nếu như anh xem em là em cái, hà cớ gì vào lúc ban đêm trời mưa to gió lớn như thế này không quần bệnh tật mà đi tìm em?"

"Đó là trách nhiệm"- Vì bị tôi nói lại nên anh chỉ cúi đầu, giọng nói yếu ớt.

Tôi thì vừa muốn cười lại vừa muốn khóc, nhưng vẫn cố gắng nhìn anh nói cho ra lẽ: "Trách nhiệm, anh bỏ em để đi học tận nơi xa xôi như thế này là vì trách nhiệm. Anh từ chối tình cảm của em, cứ khăng khăng nhất định xem em là em gái cũng vì trách nhiệm. Anh có biết vì hai từ trách nhiệm của anh mà đã gây tổn thương cho em như thế nào không hả?"

"Không, em xem anh là anh trai thôi. Đó không phải là tình yêu"

"Anh biết mà, phải không? Sao anh không chịu nhìn thẳng vào xem trái tim mình muốn gì?"

Tôi khóc đến nỗi mắt tôi sưng vù, hình ảnh của anh cũng nhòe đi. Anh thông minh như vậy chắc chắn là anh biết, anh biết rằng tình cảm tôi dành cho anh không phải là tình anh em. Từ khi tôi đến đây, anh đã nhận ra rồi nhưng anh lại cố lực tránh né nó. Tôi quan tâm anh rất nhiều, ấy vậy mà anh lại muốn giữ khoảng cách với tôi. Trách nhiệm đối với anh nó lớn lao đến vậy ư?

Tôi không phải là người nhạy cảm nhưng tôi cảm nhận được trong lòng anh có một vị trí cho tôi, nó đặc biệt lại khác hoàn toàn với chị Dany. Anh vì chị, anh có thể dầm mưa tìm khắp một buổi. Anh vì tôi, trong lúc ốm đau lại có thể đi tìm tôi trong màn mưa như vậy. Tôi với chị ai quan trọng hơn ai trong lòng anh hiểu rõ. Nhưng anh lại không chịu khẳng định, mà còn phủ định tình cảm đó.

Anh đi đến gần tôi, ôm chặt tôi vào lòng như những lần trước. Hơi thở anh rất nóng lại phả vào sau gáy làm người tôi tê rần. Anh chỉ lặng lẽ bảo: "Anh biết là anh thương em nhiều lắm, nhưng đó, chỉ là tình thương dành cho cô em gái của mình mà thôi. "

Tôi đẩy anh ra, hỏi lại chắc chắn lần nữa: "Có thật là anh chỉ xem em như là em gái?"

"Thật"- Anh không hiểu tôi hỏi vậy là có mục đích gì, nhìn tôi khóc mà lòng anh xót xa lắm. Anh gạt đầu chắc chắn.

Tôi ngẩng đầu lên trên ngăn cho nước mắt chảy xuống, anh tính đưa tay để lau cho tôi nhưng lại bị tôi tránh đi. Tôi hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại một chút rồi quay lại nở nụ cười ngây ngô với anh.

"Vậy chúng ta quay lại như lúc xưa nhé, như cái lúc chúng ta còn nhỏ ấy"

Anh nhìn tôi có vẻ đầy lo lắng: "Em không sao đấy chứ?"

Tôi mỉm cười lắc đầu, tôi thì có sao đâu chứ. Chỉ là đau trong lòng một chút, chỉ một chút mà thôi!

Tôi nhớ lại lời của cậu nói, chỉ cần giữ được mối quan hệ hiện tại là đủ. Cần gì mưu cầu cao hơn, tôi và cậu là cùng một loại người, có được hạnh phúc chừng nào thì hưởng thụ chừng ấy, cũng chẳng cần mộng tưởng xa vời vì chúng tôi biết con đường kia là một con đường đầy gai.

"Anh cũng đừng lo lắng cho em nữa nhé. Em sẽ không sao đâu? Anh nhanh về với chị Dany, đừng bắt chị ấy đợi lâu"

Anh sợ nhất là khi tôi cứ khẳng khẳng giữ kín nỗi đau trong lòng. Tôi biết vậy nên nói để anh tin.

Anh thở dài một hơi, đưa tay ra như muốn kéo tôi lại nhưng tôi lại tránh đi. Cười gượng một chút: "Để em bảo chị Dang vào đây nhé"

Tôi chưa kịp nói hết câu, anh kéo tay tôi lại rất nhanh, chưa kịp bé tránh thì đã bổ nhào vào lòng anh. Anh ôm tôi thật chặt, một cảm giác khác lên lối vào trong lòng lần tôi hoang mang.

"Nếu có chuyện buồn thì cứ nói với anh, đừng để trong lòng"

Tôi gạt đầu, không chỉ một lần mà còn rất nhiều lần. Để cho anh biết tôi sẽ nói với anh về những chuyện buồn. Nhưng tôi sẽ không nói với anh về điều buồn nhất ở trong lòng. Vì tôi viết, khi nói ra, tôi và anh sẽ không được như bây giờ.

Anh nghe xong liền ho khan rồi nắm mắt lại khuyu xuống, có lẽ anh vì quá sức mà bất tỉnh. Tôi lo lắng muốn đỡ anh ra ngoài nhưng đi ra đến cửa. Quay lại nhìn anh một chút xong mở cửa bảo chị Dany vào đỡ còn tôi chỉ đứng ở ngoài nhìn vào.

Đến khi gần ra ngoài, tôi nắm lấy tay chị Dany, rất thành khẩn nói: "Đừng làm anh buồn chị nhé"

Chị nhìn tôi có vẻ như không hiểu, trong đêm tối, khuôn mặt chị xinh đẹp tỏa sáng như những vì sao trên trời. Chị đẹp đến nỗi lần tôi cảm thấy thật ghen tị.

Chị đẹp như vậy, chị giỏi như vậy, chị dịu dàng như vậy, đặc biệt chị có một gia đình khá giả như vậy, anh không yêu chị mới là lạ. Tôi thua kém chị quá xa, vì vậy tôi sẽ không bao giờ cậu mong tôi sẽ được như chị.

"Chị không biết được"

Chị nhìn qua người đang hôn mê một bên. Nói ngập ngừng.

"Chị thích anh đến vậy mà. Hứa với em đừng làm anh buồn nữa nhé!" tôi mỉm cười nói với chị. Bắt chị hứa vắng được.

Chị lại gạt đầu rất nhẹ rồi rời đi. Như vậy cũng đã đủ rồi. Tôi nhìn chiếc xe chở hai người đi ra xa.

Hôm nay trời mưa to gió lớn, lại có thêm sấm sét bổ vên tai nhưng tôi lại không hề cảm thấy sợ hãi chút nào nữa. Có lẽ vì lòng tôi đã lạnh mất rồi.

Cậu đứng trân trân nhìn tôi, chẳng dám nói lời an ủi vì cậu chẳng bao giờ bói được những lời mật ngọt ấy, cậu chỉ nhìn tôi và muốn cho tôi hiểu rằng là cậu đang an ủi tôi. Tôi gật đầu, mắt bây giờ đã sưng lên vì khóc quá nhiều. Nhưng trong đêm đen thù không thấy gì hết.

Tôi đi ngang qua người cậu, đưa tay lên vỗ vỗ vai. Lạnh nhạt nói:” Muộn rồi, đi ngủ thôi”

Cậu không nói gì, lẳng lặng nghe lời đi theo sau lưng vào phòng. Tôi biết, cậu cũng biết, ngày mai trời sẽ nắng lại, một màu nắng gay gắt đốt cháy tim con người. Và tôi, sẽ một mình bước đi trên con đường một chiều.

16. Chương 16

Ba năm, là khoảng thời gian không dài cũng không ngắn. Là một khoảng thời gian tôi thay đổi chính mình và giữ vững các mối quan hệ cần thiết.

Tôi không thể nhớ rõ ngày đó là ngày nào, chỉ biết sau cái đêm hôm ấy tôi từ nhà anh chuyển qua sống ở nhà cậu, hàng tháng lại đưa tiền nhà cho bà giúp việc. Bởi vì tôi đưa tiền cho cậu mà cậu lại không nhận trong khi chính tôi là người ở nhờ. Anh đã khuyên tôi trở về rất nhiều nhưng tôi lại không đồng ý nên anh cũng phải nghe theo.

Hằng ngày anh lại gọi điện để hỏi thăm trong khi hai nhà là ở cùng xóm. Số lần anh gọi điện cho tôi còn nhiều hơn số lần anh nói chuyện ngoài. Lúc anh bỏ tôi ở nhà một mình để đi học đại học chỉ toàn là tôi chủ động gọi điện, nếu tôi không chủ động thì cái tôi nhận lại chỉ là sự im lặng. Còn bây giờ, dù không xa nhau như trước nhưng tôi cảm thấy anh quan tâm nhiều hơn, chắc một phần là cảm thấy có lỗi. Nhưng tôi nghĩ lỗi cũng chẳng phải riêng ai, chuyện tình cảm ngoài lề phát sinh thì khi nào chẳng có. Nhưng một người biết giữ, một người biết chịu đựng thì mọi chuyện sẽ êm đẹp.

Chẳng có việc khó khăn nào hơn việc học lệch nghề, khi vào trường kinh tế, con điểm đầu tiên tôi nhận được là điểm C. Dù có cố gắng đến mấy tôi cũng chẳng khá khẩm lên nổi. Tôi không có tài ăn nói cũng chẳng có tài buôn bán, nói thẳng, nói thành thật là lại bị trừ điểm. Nhiều khi tôi muốn vỗ về nhưng nghĩ lại mình đã đến đây rồi thì học cho trót.

Lúc trước tôi cứ nghĩ là học trường nào cũng được, miễn sao ở gần anh là được. Nhưng nếu như tôi biết được mình là người thừa như thế này, tôi sẽ bỏ đi và học ngành khác. Dù tôi không thích chị Dạy và anh cứ lượn lờ trước mắt tôi nhưng mà tôi vẫn cứ muốn ở lại để nhìn. Nhìn xem họ hạnh phúc như thế nào và trong thâm tâm tôi luôn tưởng tượng cảnh anh và chị chia tay rồi anh về quay lại với tôi, hoặc là tôi nghĩ rằng anh bị chị đá, đau lòng quá rồi đến an ủi và từ đó anh bày sinh tình cảm với tôi. Tôi đã nghĩ ra hàng ngàn hàng vạn câu chuyện cho họ rồi cuối cùng họ vẫn sống bình thường, có khi còn hạnh phúc hơn tôi nghĩ ấy chứ.

Tôi độc ác lắm nhỉ, đủ để diễn vai bà phù thủy chưa? Chắc chưa đâu, tôi cam chịu quá nhiều còn phù thủy thì không như vậy. Nhắc đến cam chịu tôi lại nhớ đến cậu, quả thật tôi không có từ nào để diễn tả nổi. Tôi không phủ nhận là khi rời xa anh tôi sống bình thường, đôi lúc còn có chút buồn đến mức đau lòng. Cậu nghĩ là tôi giống cậu, cảm giác của cậu như thế nào là cậu lại luôn áp đặt lên người tôi, cậu buồn tôi buồn, cậu vui tôi vui. Cứ như vậy làm tôi luôn luôn có cảm giác khó chịu. Dù trong ba năm tôi sống cùng nhà với cậu nhưng số lần chúng tôi tiếp xúc thì chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cậu muốn lại gần tôi lại cách xa. Bởi vậy, ngoài anh ra rồi chẳng có một người nào làm bạn.

Trong thời gian này tôi tập trung vào việc học đến nỗi chẳng có thời gian nghỉ ngơi. Dù tôi học kém, nhưng lại có một giáo sư luôn ưu tiên tôi trong mọi chuyện nhờ vậy tôi thuận lợi vượt qua các kì thi. Giáo sư ấy bảo tôi không có khiếu về kinh tế nhưng lại có khiếu về quản lí nên ông sẽ đào tạo tôi qua một ngành khác.

Tôi đi học được hai năm thì anh ra trường đi tìm việc làm, mới lúc đầu anh bận rộn đến mức không có thời gian để nghỉ ngơi, nhân viên tập sự mà. Đầu có thể rảnh rỗi như những người đã lần qua một hai năm. Cũng vì anh rất giỏi nên chỉ vừa mới một năm anh đã có công việc ổn định trong một công ty marketing lớn. Tôi biết điều đấy, cũng mừng thầm nhưng lại chẳng thể bộc lộ ra ngoài.

Ba năm, tôi giữ kín mối tình ấy trong ba năm trời. Càng giữ tôi lại càng tránh xa anh lại càng tự buồn rồi tự đau. Cho đến tận bây giờ vẫn vậy, tôi đối với anh vẫn giữ khoảng cách nhất định.

Hôm nay tôi đến trường, có hai bạn phương tây đến chào hỏi rất nồng nhiệt làn tôi mất kha khá thời gian khi đến trường. Đang nói chuyện, không biết từ chối khéo thế nào thì bỗng có điện thoại của anh. Vội nói: "Sorry" rồi đi chỗ khác nghe điện thoại.

Trong máy vang lên tiếng nói của anh: "Em đang ở đâu đấy"

Giọng nói của anh có vẻ rất gấp gáp. Tôi nghe xong thở dài nói: "Ở trường, có chuyện gì không anh?"

"Em về anh đi, Xuân Khoa nó bị tai nạn rồi, ở bệnh viện X nhé"

Tôi nghe xong bàng hoàng một lát rồi dùng tốc độ nhanh nhất của mình để chạy đến bệnh viện mà anh nói. Không hiểu sao, khi nghe tin cậu bị tai nạn, trong đầu tôi hiện ra vô số những hình ảnh làm bản thân mình sợ hãi. Tôi dù không thích cậu nhưng trong lòng tôi biết tôi nợ cậu nhiều lắm.

Nghe bảo đây là tai nạn rất nặng, hiện đang nằm trong phòng cấp cứu, người thân không được vào. Tôi vừa chạy đến thì thấy anh và bà giúp việc ngồi ngoài. Bà thì lo lắng đi qua đi lại. Anh lại ngồi chống tay lên trán, tôi thấy vậy vội vã đi đến bên cạnh anh bảo: "Anh ơi, Xuân Khoa sao rồi anh?"

Anh lắc đầu bảo: "Đang trong phòng cấp cứu, như thế nào thì anh không rõ được"

Tôi hoảng hốt cả lên, tay run run nắm chặt tay anh nói: "Sao lại có thể bị tai nạn được, có chuyện gì xảy ra phải không?"

Anh nắm chặt tay tôi rồi nhìn một cách rất kì lạ: "Không có chuyện gì đâu, nghe bảo cậu ta đang đi trên đường thì ngã đi nên bị tai nạn"

"Ngã đi sao? Rốt cuộc là bị sao chứ, ngày hôm qua em vẫn thấy bình thường cơ mà"

Anh vỗ vai xem như là trấn an, cũng lo lắng bảo: "Em bình tĩnh đã, cấp cứu gần xong rồi. Lát có thể hỏi bác sĩ"

Tôi thì nóng như lửa đốt, không hiểu sao tôi lại lo lắng như vậy. Tôi cũng chẳng có thời gian để đi phân tích tâm trạng của mình. Bà giúp việc lo lắng đến mức không thể thốt ra được câu gì. Cứ đi qua đi lại trước cửa phòng, hai tay thì đan vào nhau, ánh mắt tôi cứ trân trân nhìn vào cửa nhiều lúc đứng ngồi không yên mà cứ đi qua đi lại với bà. Anh từ đầu đến cuối là vẫn giữ im lặng ngồi trên ghế, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Tĩnh" tiếng cửa phòng mở ra, một vài người mang chiếc áo màu trắng đi ra, khẩu trang y tế được kéo xuống đặt dưới cằm. Hai tay của họ vào vài túi áo, khuôn mặt nặng nề đi lướt qua tôi. Chưa kịp hỏi họ đã lắc đầu. Bỗng bà giúp việc chạy đến nói:

"Bệnh tình của cậu chủ sao rồi?"

Ông Bác sĩ đi đầu nheo đôi mắt già nua lắc đầu nói: "Tôi thật sự hết cách rồi, tai nạn rất nặng ảnh hưởng đến vùng đầu não, có khả năng cậu ta sẽ không tỉnh lại nữa. Nếu kết hợp với căn bệnh ung thư máu của cậu. Thì chỉ vài ba ngày nữa là cậu sẽ ra đi thôi"

Lời nói của bác sĩ làm ai cũng ngạc nhiên xen lẫn lo sợ, trong đó có cả tôi nữa. Tôi chạy đến, mở to mắt nhìn ông bảo: "Ông nói cái gì? Ung thư máu?"

Ông khẽ gật đầu: "Đây là căn bệnh di truyền, bị gần một năm nay rồi"

"Không thể nào, mới vừa đây thôi tôi còn thấy cậu ta khỏe mạnh cơ mà" Như sợ bác sĩ không tin lời tôi nói, tôi còn nêu ra dẫn chứng nói rằng: "Mới vừa đây thôi, cậu ta còn đến tìm tôi, dù bị tôi đẩy đi nhưng cậu ta vẫn không nhúc nhích nữa"

Tôi vừa nói, mắt vừa rưng rưng, tôi biết, bây giờ tôi đáng thương đến cỡ nào. Tôi nói rất nhiều để phủ nhận lời bác sĩ nói. Tay tôi run run, người tôi đứng không vững nữa anh mới đến đỡ tôi.

“Thật xin lỗi, em gái tôi chắc tại sock quá nên mới thành như vậy”

“Không sao đâu, người nhà tranh thủ vào thăm đi, chúng tôi cũng hết cách rồi”

Nghe đến đây, tôi cũng chẳng còn hơi sức để dậy nói. úp mặt mình vào người anh thì thầm phủ nhận. Anh để bác sĩ đi rồi đỡ tôi đi vào trong, bà giúp việc không hiểu vì sao lại không đi vào cùng chúng tôi mà bà lại lặng lẽ bỏ về.

Với những vết băng bó đầy người, cậu nằm đó bình yên biết bao nhiêu. Một con người thực vật thì cần suy nghĩ gì nhiều chứ? Cũng chẳng cần cái thứ gọi là tình cảm, chỉ cần nhắm mắt rồi bỏ mặc mọi chuyện. Bây giờ tôi mới để ý khuôn mặt cậu tái nhợt đến mức nào, cậu yếu đuối đến mức nào, nhưng tôi lại không thể bảo vệ cậu được nữa.

Thoát khỏi vòng tay của anh rồi chạy đến bên cạnh giường. Tôi gục mặt xuống giường, tay tôi nắm chặt tay cậu rồi run lên. Chắc anh biết tôi đang khóc, chắc cậu cũng biết tôi đang khóc nhưng lại không có ai đến dỗ dành tôi cả. Bởi tôi cứ nghĩ mọi chuyện sẽ êm đẹp và cứ như vậy mãi nên bản thân tôi không để ý đến cái gì cũng chẳng lo lắng về cái gì, nhưng mà hôm nay tôi đã nhận ra rằng, là tôi sai rồi. Tôi không nên vô tâm như vậy mới phải, tôi hối hận lắm, nếu lúc trước tôi đối tốt với cậu một chút, để ý cậu nhiều hơn một chút. Dù không mở lòng được với cậu nhưng ít nhất bản thân tôi cũng chẳng cần phải đau lòng và ăn năn như thế này!

Cậu biết không? Cậu đã thành công trong việc tạo ấn tượng cho tôi rồi đấy, bây giờ tôi phải làm sao để đuổi cậu đi được đây hả?

Một cánh tay khác đặt lên vai tôi, vừa nấc vừa nói: “Anh ơi, em phải làm sao đây?”

“Đừng buồn nữa, rồi mọi chuyện sẽ qua thôi”

“Cậu ấy bỏ em đi rồi, anh đừng bỏ em đi nữa nhé, có được hay không?”

Đáp lại tôi lại một khoảng không im lặng, sự im lặng của anh càng làm tôi thêm đau lòng. Anh không biết nói dối, nhưng nói dối để làm tôi vui anh cũng không làm được nữa. Anh biết rõ tôi quan tâm cậu đến mức nào, ngày hôm qua mới vừa nắng, hôm nay trời lại mưa, tôi ghét trời mưa vì trời mưa tượng trưng cho sự chia li và tôi ghét điều đó. Nhưng dù ghét tôi cũng phải chấp nhận sự thật thôi.

“Anh về đi”

“Còn em...”

“Em ổn mà, chuyện này em tự lo được”

Anh nghe xong liền chạy về, chắc lại sợ chị Dany ở nhà hối thúc. Mấy hôm trước tôi có tình cờ nhìn thấy chị đi vào trong bệnh viện khoa phụ sản, chắc là có tin vui với anh rồi. Hai người sẽ tổ chức đám cưới nhanh thôi. Nhưng vì tôi đang lại ở đây rất lâu, nếu không về sớm lại bị chị ấy hiểu lầm.

Thời gian trôi con người cũng thay đổi, chỉ có mình tôi vẫn đứng tại chỗ để mong chờ một thứ viễn vông. Bây giờ tôi lại thật ghét bản thân mình, tôi ghét đến nỗi cứ mỗi khi nhìn vào trong gương tôi lại tự nói rằng: “Mẫn Mẫn, sao mày lại yếu đuối đến thế”.

Tôi nắm chặt tay con người đang nằm trên giường, thần thờ một lát rồi chìm sâu vào trong giấc ngủ. Có lẽ, trong mơ, tôi sẽ được gặp cậu cũng nên...

17. Chương 17

Hai ngày sau tôi lại cãi nhau với anh, bởi anh gửi thiệp mời tôi đến làm phù dâu. Tôi lại từ chối vì bận chăm sóc cậu. Nhưng ngược lại, tôi cũng nói nhỏ rằng anh đừng cưới chị ấy nữa, anh làm như thế với tôi là quá đủ rồi. Nhưng nào ngờ anh lại nặng giọng với tôi khiến tôi phải hét lên:

“Đúng, em rất quan tâm đến cậu ấy, thì sao? Anh có quyền gì mà cấm được em cơ chứ”

“Vì anh là anh trai em, em có hiểu không? Mẫn Mẫn, anh biết em bướng bỉnh nhưng em không được đặt tình yêu lên người cậu ấy, cậu ấy sắp chết rồi, em định ôm mối tình này cả đời hay sao?”

Anh ôm chặt lấy cả vai tôi, ánh mắt nhìn rất xa lạ. Tôi cũng hét lên với anh:

“Vậy chuyện anh cưới chị Dany thì sao? Anh có vào giờ hiểu đến cảm giác của em chưa?”

“Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau”

Tôi cười khẩy, mặc kệ những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, cố chấp nói: “Có gì khác nhau cơ chứ”

“Mẫn Mẫn, em hãy thử cố gắng chịu nhìn nhận sự thật một lần đi. Vì tương lai của em đấy”

Anh nói lảng qua vấn đề khác nhưng tôi biết điều anh nói, điều anh lo lắng là sự thật. Anh yêu thương tôi như em gái của mình thì nhất định không để em gái mình đi yêu một người sắp chết. Nghĩ đến cậu ra đi, lòng tôi lại thổn thức, không phải vì yêu mà vì lòng thương, giống như anh thương tôi vậy đấy. Một cậu nhóc ngày nào cũng bị tôi ức hiếp, một cậu nhóc ngày ngày cứ lẻo đẻo, lấp ló đi theo sau lưng tôi. Một người như vậy bỗng dưng biến mất trên thế giới này, hỏi làm sao tôi không buồn cho được. Nhưng, anh bảo anh sẽ cưới chị Dany, anh không còn ở cạnh tôi nữa, cậu ấy cũng không còn ở cạnh tôi nữa thì tôi biết phải làm sao đây?

Thế giới của tôi rất cô độc, có thể nói là không có một người nào có thể đi vào. Nhưng có người đi vào được rồi lại nhẫn tâm rời đi thì chính bản thân tôi cũng chẳng còn sức sống nữa.

Tương lai của tôi ư, chính là làm nghề mà tôi không hề thích, chính là trở mặt nhìn anh bạn rạn và hạnh phúc bên gia đình của mình, chính là ngày ngày lang thang trên con đường vắng không có một ai đi theo sau.

Tôi cần tay anh, thổn thức nói: “Anh ơi, vậy anh đừng cưới chị Dany nữa, có được hay không? Cứ giữ mối quan hệ như vậy sẽ tốt hơn mà”

Anh thở dài đi đến ôm tôi vào lòng. Ôm thật chắc rồi nói: “Anh giống như em vậy, anh rất sợ chị ấy sẽ bỏ anh đi lần nữa”

“Anh xác định là anh thích chị ấy hơn em sao?”

Anh im lặng, tôi cũng biết được câu trả lời. Rời khỏi vòng tay anh, chấp chững đi đến phòng bệnh của cậu, mỗi bước chân nặng nề đến nỗi tôi không muốn bước. Nhưng là lòng tôi đau lắm, không muốn cũng phải đi thôi.

Xuân Khoa, cậu là đồ nói dối. Cậu bảo chỉ cần giữ vững mối quan hệ hiện tại là mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả. Tôi giữ, nhưng người lại buông, đời lại buông, vậy thì dù đi con đường nào vẫn chỉ dẫn đến một kết quả thôi! Không phải sao?

Trên đường đi, không biết bao nhiêu người nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ. Chắc hẳn họ chưa nhìn thấy người khác tuyệt vọng là như thế nào.

Đi vào căn phòng màu trắng nhìn con người đang nằm yên ỏn trên giường ngủ. Sao cậu ấy lại có thể ngủ một giấc bình yên đến thế chứ.

Tôi đến nắm chặt tay cậu, ngồi xuống bên cạnh giường rồi cúi đầu vào tay cậu mà khóc. Thừa nhỏ, tôi thường hay mắng cậu là “Đồ ngốc chết tiệt” nhưng rồi đồ ngốc chết tiệt ấy sắp bỏ tôi mà đi rồi. Đồ không có lương tâm này.

Cậu bị ung thư máu, rồi lại còn bị tau nạn nặng ảnh hưởng đến não, bác sĩ nói có khi cậu sẽ ngủ đến chết, không bao giờ tỉnh lại nữa. Mà nếu có đến thăm thì cũng chỉ là thăm một con người thực vật vô tri vô giác mà thôi. Dẫu biết vậy nhưng tôi vẫn đến, bởi vì tôi khát khao có được một phép nhiệm màu, tôi muốn cậu khỏe mạnh trở lại, tôi muốn anh không cười chị Dany nữa.

Trong vòng ba năm, tôi chấp nhận rời xa anh và an phận làm em gái là bởi vì đêm hôm ấy, tôi nhận thấy được trong lòng anh vẫn có một vị trí của tôi. Anh thích tôi hơn chị Dany rất nhiều, chỉ có chuyện cũ hoài niệm làm anh phủ nhận đi cái tình cảm ấy. Và cho đến tận bây giờ, anh vẫn cố chấp rằng, tình cảm anh dành cho tôi vẫn là tình anh em. Không biết là tôi ngu ngốc hay là anh ngu ngốc, tôi chỉ biết rằng, vì sự cố chấp của mình làm cả ba người đều đau khổ.

Ngày qua ngày, cậu ấy vẫn không hề tỉnh lại, cuối cùng cũng đến ngày lễ kết hôn. Anh gọi điện cho tôi lần cuối, bảo rằng sự có mặt của tôi là rất quan trọng. Cầm điện thoại ngồi trong phòng bệnh nhân, tay tôi nắm chặt tay cậu thì thầm hỏi nhỏ:

“Cậu có muốn tôi đến đó không?”

Đáp lại tôi là một khoảng không gian im lặng đến lạ thường.

Anh thì cũng chỉ hạnh phúc vui vẻ cầm tay nhau đi lên lễ đường, tôi ôm trái tim nguội lạnh ngồi trong phòng bệnh với cậu.

Tôi nhớ rất rõ rằng, đêm hôm ấy, trời mưa rất to, có kèm theo cả sấm chớp nữa. Tôi không sợ hãi, không lo lắng chỉ đứng trân trân nhìn người ta đắp khăn tang lên cho cậu. Sau tất cả, cậu cũng rời xa tôi thật rồi.

Ngày anh lấy vợ cũng là ngày cậu mất, tôi giữ lại ví mật này cho riêng mình. Hoàn thành xong mọi việc tôi lại về với bố mẹ, không liên lạc với anh lần nào. Mẹ gặp tôi xong nhìn tôi kì lạ lắm, không biết là vì sao, tôi chạy đến ôm mẹ thật chặt để hơi ấm của mẹ truyền qua cho mình. Khẽ nỉ non nói:” Mẹ”

“Con vào đây, mẹ cho con xem cái này”

Tôi nghe lời mẹ đi vào nhà. Mẹ cầm tay tôi vào trong, có cả bố ở đấy nữa. Tôi ngồi xuống trên ghế đợi mẹ cầm một tập giấy đi vào. Mẹ nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh đưa cho tôi bảo:” Con xem đi”.

Tôi thắc mắc cầm lên, đóng giấy tờ này được giữ cẩn thận đến mức, dù đã rất lâu, giấy cũng cứng lại nhueng không hề thấy một vết ố vàng nào trên đấy. Tôi nhẹ nhàng mở ra đọc, nó là một bản báo cáo của công an về vụ tai nạn mười bảy năm trước. Năm ấy tôi còn là đứa con nít năm tuổi, đó cũng là lúc bố mẹ tôi mất đi. Nhìn những báo cáo lòng tôi dần thổn thức, khi lật qua trang tiếp, dòng chữ to dùng đập vào mắt tôi là dòng chữ:” Những người thiệt hại”

Kéo xuống một hồi, nhìn thấy hình ảnh một cậu bé non nớt đang ngồi trước bụng mẹ khóc òa lên vì sợ. Bên cạnh hình ảnh ấy là ba chữ” Trần Xuân Khoa”

Đến đoạn này mắt tôi bỗng dưng mở to lên. Hoảng hốt lật ra vài trang trước nữa để xem thông tin về sự việc tai nạn. Đọc xong tôi nhìn bố, nhìn mẹ rồi nhìn vào tập tài liệu, như không tin vào chính mắt mình muốn hỏi mẹ đây có phải sự thật hay không. Nhưng môi tôi cứ run lên cầm cập, không thể nói thành lời.

Mẹ đau lòng, cầm tay tôi nói” Công an người ra xác định, trong người bố con có hơi men cao, người gây ra tai nạn là bố con. Trong cuộc tai nạn ấy, con và Xuân Khoa là hai người còn sống sót”

“Đó có phải là lí do cậu mô côi phải không ạ?”

Mẹ tôi khẽ gật đầu rồi nói thêm:” Không chỉ con mất người thân mà Xuân Khoa cũng mất”

“Sao có thể trùng hợp như vậy được?”

Bố tôi im lặng nãy giờ cũng lên tiếng:” Đáng lẽ bố mẹ cũng không biết sự có mặt của cậu ta, nhưng không hiểu sao ngày con đi tìm anh, cậu ta liền đến đây rồi nói là nó nợ con cái gì đó”

Mẹ ngồi một bên thêm vào:” Không hiểu sao chuyện đã trải qua bao nhiêu năm mà nó vẫn nhớ môn một như thế. Nó vào bố mẹ giữ bí mật với con, nhưng bây giờ nó mất rồi. Bố mẹ giấu cũng chẳng có ích gì nữa”

Tôi nghe thấy tiếng sấm nổ bên tai, tôi im lặng mà chạy ra ngoài cầm theo tập tài liệu. Bây giờ tôi cần bình tĩnh lại, có nhiều chuyện xảy ra làm tôi mệt mỏi quá rồi.

Cậu ta đúng là đồ ngốc, đồ ngốc chết tiệt, rõ ràng và chuyện tai nạn nắn ấy là do bố mẹ tôi gây ra, ấy vậy mà cậu lại nhất định là cậu nợ tôi. Hèn gì, hèn gì cậu cứ đi lèo đèo theo tôi như thế, hèn gì cậu cứ nhất định đi phía sau để bảo hộ cho tôi. Chuyện này tôi không cảm thấy có lỗi thì thôi, cậu cứ cố chấp nhận tất cả mọi thứ về mình, thích tôi không dám nói, biết tất cả nhưng lại cố chịu đựng một mình. Đồ ngốc chết tiệt, cậu hi sinh cho tôi nhiều đến thế rồi cậu đã nhận lại được thứ gì từ tôi chưa hả?

Tôi ngồi thẩn thờ trong khu công viên ít người qua lại, lật trang cuối cùng của tập tài liệu ra, trong đó có một dòng chữ non nớt làm tôi cứng người:” Chị Tiểu Băng, em hứa sẽ bù đắp lại cho chị”

Nhắc đến tiểu Băng, tôi mới nhớ đến cái tên biệt danh hooig nhỏ mà bạn bè hay gọi, bố mẹ cũng từ đó mà đặt luôn cho tôi tên phụ. Khi bố mẹ tôi mất, cái tên đó cũng bị đem vào quên lãng, nhưng nào ai ngờ vẫn có một cậu nhóc miệng còn hôi sữa nhớ cái tên ấy và viết trong này. Đáng lẽ tôi phải hạnh phúc mới đúng, nhưng sao trong lòng tôi buồn quá, buồn đến mức thở không nổi nữa rồi.

Không biết trôi qua bao lâu, bàn tay tôi nắm chặt tập tài liệu đến mức chảy mồ hôi. Trời bắt đầu tối dần rồi có những hạt mưa tí tách rơi xuống má để thay nước mắt. Mùa đông trời hay mưa lắm, nhất là những cơn mưa bất chợt như thế này, mặc kệ mưa lớn hơn, tôi mở máy gọi điện cho anh để mong anh vì tôi mà đến đây một lần.

“Mẫn Mẫn hả, có chuyện gì sao em?”

“Anh đến đây với em được không?”

“Anh bận đi mua đồ cho Dany rồi em ạ, phụ nữ có thai thường khó tính như vậy đấy?”

Tôi cách anh một chiếc điện thoại, đầu giây bên kia thì vui mừng hơn hở, đầu dây bên này thì ngập tràn nước mắt.

“Anh đến đây đi, em đang đứng nơi cột đèn đỏ, trời sắp mưa rồi”

Nghe đến đây anh bỗng hốt hoảng nói:“Em đang ở đâu đấy?”

Nghe anh nói xong, tôi bỗng dưng mỉm cười rồi cúp máy. Anh biết, anh biết tôi đang ở đâu mà. Nơi cột đèn đỏ hằng ngày anh dẫn tôi đi học về, dù là khác thành phố nhưng tôi biết, người vẫn còn nhớ thì nơi đâu cũng là kỉ niệm. Tôi đứng đợi anh đến, tay lại nắm chặt tập tài liệu, ngoài trời mưa rất lạnh nhưng lòng tôi còn lạnh hơn mưa gấp nhiều lần.

Tôi đứng đợi anh rất lâu, đầu óc cũng mơ hồ dần, chân đứng không vững nữa thì chuẩn bị ngã khụy xuống, phía trước, tôi nghe thấy tiếng còi của xe ô tô, ánh sáng của nó chiếu xuyên qua màn mưa làm chói mắt. Tôi bị đụng ngã liền lăn một vòng đường, tôi dùng chút sức lực cuối cùng để cầm tập tài liệu, cố gắng mở mắt ra để nhìn rõ. Tôi ngửi thấy mùi tanh của máu, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của mẹ vang lên ở đâu đâu. Tôi còn thấy anh chạy đến, tôi biết, cuối cùng anh cũng đến, anh đến để chào tạm biệt tôi lần cuối.

Đầu tôi bỗng dưng nhẹ bỗng, trước khi nhắm mắt, tôi vẫn kịp nói với anh một câu cũng để gỡ rối vướng mắc trong lòng anh bấy lâu nay:” Đừng buồn vì em nữa anh nhé, bởi em...đã hết yêu anh...từ lâu lắm rồi”.

Đó, cũng chính là câu nói dối cuối cùng, tôi làm cho anh!

— — — — —The end— — — — —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-chan-cua-nguoi-den-sau>